

**HET VRIENDENBOEK
VAN VERVENNE UITGEPLUISD**

P. 3

**ABSINTHE MINDED
HEET STUDENTEN WELKOM**

P. 13

VERZAMEL**DE LEUVENSE PLATENZAKEN:
EEN VERGELIJKEND ONDERZOEK**

P. 8-9

(foto Pieter Baert)

Studiegelden voor Voortgezette Opleidingen stijgen drastisch

Van plan om na je studies nog even verder te studeren? Dan is het mogelijk dat je wel eens erg diep in je zakken zal moeten tasten. Dat overkwam enkele Leuvense studenten die na hun studie een Master in Stedenbouwkunde wilden volgen. In eerste instantie kregen ze te horen dat hun studiegeld maar liefst tien maal hoger ging liggen dan het jaar ervoor.

Tom Van Breussegem

Deze studenten zijn niet de enigen die hun inschrijvingsgeld zagen exploderen. Zowat alle Voortgezette Academische Opleidingen (VAO) deden er een schepje bovenop. Onderwijsgoeroe Dirk van Damme, kabinetschef voor Onderwijs van minister Frank Vandenbroucke, schudde begin vorig academiejaar al aan de boom door de subsidiëring van elke Master Na Master onder vuur te nemen. Zo ver ging men uiteindelijk niet, maar toen stond het al als een paal boven water dat de studiegelden voor de Voortgezette Opleidingen zouden opgetrokken worden. De oorzaak van deze plotse stijging kwam er naar aanleiding van het nieuwe allocatiemodel. In dit nieuwe model werd de interne subsidiëring van de Voortgezette Aanvullende Opleidingen erg hard aangepakt.

Beleidsdaden

Eind vorig academiejaar bereikte ons een wanhoopskreet van enkele studenten die zich bedot zagen door de K.U.Leuven. Vijf jaar lang studeerden ze architectuur en keken ze er naar uit om nadien een Aanvullende Opleiding Stedenbouwkunde (MAUSP) aan hun cv toe te voegen. Maar dat vooruitzicht werd voor sommigen in de grond geboord toen er beslist werd vanaf dit academiejaar maar liefst 5.000 euro studiegeld te vragen. Een vertienvoudiging in vergelijking met alle jaren ervoor.

Hilde Heynen, programmadirecteur van de MAUSP, had naar eigen zeggen geen andere keus dan de gelden op te trekken. Zo werd haar departement, dat drie Voortgezette Opleidingen inricht, drieëneenhalve reken-eenheden toegeschoven, terwijl er wel vijftien nodig zijn. Die vijftien reken-eenheden vertegenwoordigen de kosten die verbonden zijn aan de professoren, assistenten en ander personeel dat wordt ingezet.

Veto: Hoe komt het dat pas dit jaar die studiegelden zo drastisch zijn toegenomen?

Hilde Heynen: «Het nieuwe allocatiemodel was één van de laatste 'grote' beleidsdaden van rector André Oosterlinck. Er kwamen al geruime tijd signalen vanuit de politiek dat die de subsidiëring van de VAO's wil afbouwen. Eigenlijk loopt de K.U.Leuven voor op de politiek en is de interne toewijzing van middelen aan de VAO's nu zeer sterk gereduceerd. Maar in ons geval is er nog een andere factor die meespeelt. Zo wordt onze Master in Urbanism and Strategic Planning ingericht in samenwerking met enkele buitenlandse instellingen en zijn er met hen ook afspraken gemaakt op vlak van de studiegelden. Zo moeten die gelden onderling ongeveer gelijk zijn om concurrentie op financieel vlak te vermijden.»

Goed gek

Veto: En de gevolgen zijn blijkbaar wel erg groot?

Heynen: «Inderdaad, het komt er uiteindelijk op neer dat eens de opleiding op volle toeren draait de toegekende middelen slechts een derde van de reële kosten zullen dekken en de financiering uit het allocatiemodel een ander derde. Het laatste derde moet het inrichtende departement zelf ter beschikking stellen. Men moet met andere woorden wel goed gek zijn om een VAO in te richten.»

Veto: Maar er is wel lang onduidelijkheid geweest over wat de studenten precies op tafel moesten leggen.

Heynen: «Wij zijn van in den beginne duidelijk geweest over de studiegelden en hebben dat ook verschillende keren aan onze studenten meegedeeld. Maar vanuit de universiteit kwam een ander geluid. Men hield de mogelijkheid open om van studenten van de K.U.Leuven een niet verhoogd studiegeld te vragen. Uiteindelijk zijn we ingegaan op een overgangsregeling van 2.500 euro voor de Belgische studenten, wat overeenkomt met wat studenten uit derde wereldlanden moeten ophoesten.»

Veto: Vreest u niet dat de instroom van eigen studenten in deze internationale opleiding sterk zal afnemen?

Heynen: «Ja natuurlijk, maar vergeet ook niet dat het studentenaantal in de VAO's weinig invloed heeft op de middelen die ons toegekend worden. Dus misschien is dat wel niet zo slecht.»

Veto: Ziet de toekomst voor jullie master er dan niet erg slecht uit?

Heynen: «Nee, we willen ons meer en meer richten op een internationaal publiek, net zoals we dat gedaan hebben met onze andere Aanvullende Opleidingen. Dat publiek is wel bereid die sommen neer te leggen. Onze Master in Human Settlement richten we nu al geruime tijd in en het heeft ook een poos geduurd vooraleer alles op volle toeren draaide. We verwachten dat het met onze Master Urbanism And Strategic Planning net hetzelfde zal zijn.»

Schandaal: Nepotisme krijgt nieuwe dimensies

K.U. LEUGEN

Wim De Vilder leert Marc Vervenne op !!!

Leuven, eigen berichtgeving

Leuven, eigen berichtgeving

Het is niet ongewoon dat een oud-rector tot ere-rector benoemd wordt. Maar meestal gebeurt dat door zijn opvolgers en meestal is dat ook omwille van de bijzondere en mooie rol die de oud-rector gespeeld heeft. In het geval van André Oosterlinck, oud-rector en associatievoorzitter, liggen de zaken iets anders. Hij heeft zichzelf tot erector benoemd. Niet onverstandig, want gelet op de wanhopige pogingen van elke nieuwe rector kandidaat om zich zoveel mogelijk van Oosterlinck te distantiëren, is het maar zeer de vraag of zijn opvolgers zijn bijzondere rol ook een mooie rol vinden.

Is het eigenlijk wel mogelijk dat iemand zichzelf tot erector benoemt? Het lijkt in te gaan tegen elk principe van democratie en goed bestuur. De Dienst Juridische Spitechnologie is nochtans formeel: "als rector van een katholieke universiteit was Oosterlinck voor een belangrijk deel de vertegenwoordiger van God op aarde. Volgens Oosterlinck bestond dat gedeelte voornamelijk uit de Almacht van de Heer. Dat wil zeggen dat hij precies kon doen wat hij wilde. We hebben, gezien zijn beleidsdaden, toch alle redenen om dat te geloven. Met zijn Almacht kon de rector zichzelf dus perfect tot ere-rector kronen."

Oosterlinck zelf heeft een eenvoudige verklaring voor zijn vreemde benoeming: "het erectorschap verkrijgt men omwille van uitzonderlijke diensten. Welnu, wat is er uitzonderlijker dan zichzelf tot erector benoemen? Die benoeming op zich rechtvaardigt de benoeming, als het ware! Dat is alwéér iets uitzonderlijk, dus er is in feite een oneindige spiraal van goede redenen om mij erector te laten zijn. Ik weet dat ik vaak voor weinig intellectueel wordt versleten, maar dát lijkt me toch een puntgave cirkelredenering."

**"Wat ik zelf benoem,
benoem ik beter"**

Dat hij het kon en deed, staat dus buiten kijf. Maar mocht hij het ook? "Natuurlijk niet", gromt een verbolgen decaan. Hij wil liever anoniem blijven, maar verzekert ons dat vele van zijn collega's er met

hem zo over denken. "Het gaat in tegen elke traditie. Ere-rector is een ere-ambt en dat krijg je bij wijze van dank voor je goede beleid. Daarom snap ik ook heel goed dat Oosterlinck zo graag ere-rector wou zijn. Ik zou zelf ook graag ere-decaan worden! Maar wat is er nu meer contradictorisch dan jezelf een onderscheiding toe te kennen die de erkentelijkheid van anderen moet illustreren? Het is gewoon belachelijk!"

Roger Dillemans, de andere ere-rector van deze universiteit, heeft officieel nog niet gereageerd. Maar volgens de bakker waar hij zondag zijn croissants gaat halen, is ook hij helemaal niet tevreden. Dillemans is stichter van de Club der Levende Ere-rectoren van de K.U.Leuven. Tot nu toe was hij enig lid, maar met Oosterlinck verdubbelt het aantal leden plots. Dat kan problemen geven bij de voorzittersverkiezingen van de club, waar Dillemans tot nu toe elke keer met een monsterscore van 100% won.

Van alle reacties zijn die van de studentenvertegenwoordigers nog het meest positief. "Natuurlijk is wat Oosterlinck doet belachelijk, maar wij zijn al blij dat hij zich tegenwoordig met dat soort onschuldige fratsen bezighoudt. Stel je voor dat hij bijvoorbeeld het Participatiedecreet, tegen advies van zijn eigen experts, voor de Raad van State had gebracht. Dat was belachelijk én schadelijk geweest. We komen er hier eigenlijk goed vanaf, met zijn ere-rectorschap."

En in die dagen sprak Hij tot mij, en hij sprak: "Gij moet rector worden, Marc, zoon van Louis, zoon van Pierre, zoon van Jef, zoon van Pieter, zoon van David, zoon van Saul, zoon van Efraim, zoon van Esau, zoon van Jakob, zoon van Abraham. En rector en ik werd rector van de Universiteit Leuven, en was ik..."

Meer en meer Bekende Vlamingen (BV's) belanden in de politiek. Veel media vinden dit een kwalijke ontwikkeling, maar ze is erg logisch omdat steeds meer mensen BV worden. De zware taak van zo'n BV mag niet onderschat worden: bovenal moet hij erg goed met de media kunnen omgaan. Daarom volgen steeds meer nieuwe BV's een mediatraining. Zo ook Marc Vervenne, kersvers rector en dus ook kersvers BV.

De rector van de K.U.Leuven wordt voortdurend belaagd door de media. Eén deel van de tactiek bestaat er in om al die publiciteit zoveel mogelijk te weren. Die gewoonte was duidelijk merkbaar bij de vorige rector, André Oosterlinck, en valt nu ook op bij Vervenne. Te veel aandacht in de pers getuigt immers van weinig academische standing. Het rectoraat is dan ook een arendsnest: enkel te bereiken via een smalle brandtrap en een nog smaller liftje. Geen camera-ploeg die ooit boven geraakt.

**"Marc, ge zijt
precies gelukkiger
nu ge rector zijt"**

Maar een uiterst belangrijk man als de rector kan de pers ook niet blijven ontlopen. Hoe kan hij zijn professoren aansporen tot meer deelname aan het maatschappelijk debat, als hij zelf niet te pas en te onpas in de pers verschijnt? Rector Vervenne zou rector Vervenne niet zijn als hij ook dit niet zo elegant en netjes mogelijk probeerde aan te pakken. En daarom volgde hij een heuse mediatraining!

"Ja, 't is waar," glimlacht rector Vervenne guldig als we hem vragen of hij werkelijk bij een specialist in de leer is gegaan. Was dat dan nodig? "Wat noem je natuurlijk 'nodig' hé, maar ik denk dat het nooit kwaad kan als een professor zich verder professionaliseert," merkt de rector fijntjes op. "Het was een erg leerrijke ervaring. Ik durf nu recht in de camera te kijken, weet hoe ik het publiek moet bespelen en heb ook geleerd om zelf schmink aan te brengen. Ik heb nu veel meer zelfvertrouwen als ik voor grote groepen mensen spreek en zoiets merken de mensen. "Marc, ge zijt precies gelukkiger nu ge rector zijt," heb ik al vaak te horen gekregen. Ik beaam altijd dat ik erg blij ben met de job, maar eigenlijk weet ik natuurlijk wel beter: het echte geheim van mijn vernieuwde uitstraling is niemand minder dan Wim De Vilder!"

Wim De Vilder beaamt dat: "ik heb Marc echt zien open bloeien. Van een schuchtere stotteraar is hij een charismatische volksman geworden. In het begin ging het soms wat moeizaam, maar al snel kreeg hij de smaak te pakken. Op den duur moesten we hem van voor de camera's wegsleuren! Het verbaast me niets dat zo'n snelle leerling professor is geworden," lacht De Vilder smakelijk.

Spreuk van de Week:

"Het onderwijs- en examen-reglement is een knoestige struik waar ik een prachtige obelisk uit wil snoeien"

Joseph O. Indekeu, Onderwijscoördinator

	3	8		1	6			
					9	3	4	1
9	1				4			2
	6	1		5		8		
		2		3		7		
		9		6		4	2	
1			8				6	4
2	7	4	6					
			1	4		2	5	

Trend: Hip met de Bovenlip

De rectorverkiezingen op het einde van het vorige academiejaar hadden enkele onverwachte resultaten: zo gingen een kerkjurist en een theoloog naar de finale. Toch opmerkelijk voor een katholieke universiteit. Er waren er natuurlijk ook die de finale niet haalden. Toch heeft de verkiezingen de verliezers niet enkel kommer en kwel opgeleverd. Integendeel!

Leuven, eigen berichtgeving

De goedlachse rector kandidaat Herman Nys is sinds kort nóg goedlachser geworden. Zijn glimlach is immers des te beter zichtbaar sinds... hij zijn snor heeft afgeschoren! Herman Nys zonder snor, hoe kan dat? *Veto* laat de professor zelf aan het woord en vroeg hem waarom iemand een deel van zijn mannelijkheid aan de wilgen besluit te hangen.

Herman Nys: «Het afscheren van die snor heeft te maken met een weddenschap die ik met Rik Torfs afsloot in verband met de rectorverkiezingen. Als ik verloor zou ik de mijne afscheren. Als hij verloor zou hij zijn snor laten staan. Collega Torfs houdt zich niet aan de afspraak, maar het is niet omdat hij zijn belofte niet nakomt dat ik die van mij ook niet zou nakomen. Zo erg vind ik het ook niet: het is maar een spelletje, hé! Ik sta natuurlijk ook veel beter zonder snor dan hij met, dus ik begrijp hem wel.»

Veto: Die snor was een deel van uw handelsmerk. Mist u hem niet?

Nys: «Weet u, over mijn snor werden vaak grapjes gemaakt, omdat hij van een model was dat in context van de Vlaamse geschiedenis niet helemaal onbesproken is. Dat gebeurde natuurlijk door melkmoulen van studenten die zelf niet eens een snor konden laten staan. Anders hadden ze wel geweten dat een man niet over de vorm van zijn snor beslist. De snor kiest de man, en niet omgekeerd!»

«Maar dat handelsmerk draaide dus soms eerder negatief dan positief uit. Ik mis mijn snor niet echt, al is het wel een vreemd gevoel om me 's morgens te scheren en met het mesje over mijn bovenlip te gaan. Ik schrik soms ook nog als ik in de spiegel kijk: "Herman, ben jij dat wel?" (lacht). Ik kan er ook geen restjes ontbijt meer in verstoppen om bij de eerste koffiepauze op te smikkelen. Maar nu neem ik gewoon een extra koekje bij de koffie en dat gaat ook. Handig, hé!»

Veto: Hoe zijn de reacties van uw omgeving?

Nys: (kijkt zeer tevreden) «Echt héél erg positief. Iedereen vindt dat ik er veel jonger en knapper uitzie. En ik zal u eens iets vertellen: ik vóel me ook tien jaar jonger! Echt waar: ik doe weer aan gym en ik kan weer een grote met andalouse eten zonder te veel bij te komen. Hoe langer ik erover nadenk, hoe zekerder ik weet: die snor was een negatief element in mijn leven. Het zou me niets verbazen als ik daaraan het verlies in de rectorverkiezing te danken had. Wacht maar tot binnen acht jaar!»

Het sociale debat van de 21ste eeuw

Het sociale debat van de 21ste eeuw, dat thans moet gevoerd worden, op één A-vertje samenvatten is bijna even moeilijk als het financiële evenwicht herstellen van de hele sociale zekerheid. Ik beperk me daarom tot één sector, die van de werkloosheid.

Werkloosheidsuitkeringen zijn in ons land laag en worden zo lang en zo breed mogelijk uitgesmeerd over zoveel mogelijk gerechtigden, van wie een heel deel ook helemaal niet bijdraagt (vb. schoolverlaters). Daardoor krijgt de financiering eerder een fiscaal dan een sociaal karakter, zonder evenwel te kunnen steunen op de wettelijke waarborgen die gelden voor belastingwetten. De lage uitkeringen hebben als neveneffect dat midden- en grootverdieners wel een effectieve prikkel hebben om werk te zoeken, maar de laagverdieners niet, omdat werken of niet werken nauwelijks een verschil maakt.

Het grote bezwaar tegen het selectiever maken van de werkloosheidsuitkeringen is dat er gewoon niet genoeg werk is. Deze 'sociale' argumentatie gaat impliciet uit van een bepaalde opvatting over de werkloosheidsverzekering, waarbij iedereen 'recht' heeft op werk en wanneer dat 'recht' op werk niet kan worden uitgeoefend is er 'recht' op werkloosheidsuitkering. De economische geschiedenis van de laatste eeuw leert ons dat volledige tewerkstelling nooit of zelden bestaat. Naast de 'frictionele' werkloosheid uit individueel ontslag en conjuncturele werkloosheid is er ook de structurele of algemene werkloosheid bij achteruitgang van bepaalde sectoren of van de hele economie, waarbij personen die willen en kunnen werken over een langere termijn toch niet aan bod komen. Wanneer dit altijd leidt tot een 'recht' op uitkering, komt de werkloosheid neer op een systeem dat mensen een vervangingsloon waarborgt telkens wanneer de economie voor langere perioden minder goed draait. Deze opvatting houdt ook verband met ons opzeggingsysteem dat lange en hoge vergoedingen uitkeert, precies omdat de werkloosheidsuitkering zo laag ligt. Voor midden- en grootverdieners is werkloosheid een drama.

Er is ook een andere opvatting waarbij werkloosheid wordt opgevat als een echte verzekering voor wie ontslagen is en die een tijdje (vb. één jaar) werk moet zoeken. Wanneer dat niet lukt valt de steuntrekker terug op het leefloon dat de algemene waarborg is tegen inkomensverlies en dat natuurlijk moet worden aangepast. De functie van de werkloosheidsverzekering verandert dan van een nagenoeg permanente bijstandsuitkering naar een echte sociale verzekering, terwijl de gevolgen van structurele en algemene economische neergang worden opgevangen door het leefloon dat niet alleen de verantwoordelijkheid is niet van het bedrijfsleven, maar van de maatschappij als geheel en uit algemene fiscale middelen moet worden gefinancierd. Hierdoor kunnen midden- en grootverdieners beter worden beschermd zodat minder lange opzegtermijnen nodig zijn en de stop op de instroom van hoogwaardige arbeidskrachten wordt ontkurkt. Het waarborgen van een algemene inkomensgarantie moet immers niet worden gefinancierd door bijdragen op het loon, maar wel door algemene fiscale middelen, die al bestaan. Een algemene sociale bijdrage is daarom geen oplossing, omdat het een echte belasting is die gebruikt wordt om hogere tegemoetkomingen te financieren die huishouden in een sociaal verzekeringsstelsel. Belastingen dienen om een algemeen menswaardig bestaansminimum te verzekeren, want dat is een opdracht voor de hele samenleving en niet alleen voor werknemers en/of werkgevers.

Om deze aanpassingen sociaal te vergemakkelijken, is het belangrijk dat bedrijfsleiders het goede voorbeeld geven door zichzelf geen overdreven vergoedingen toe te kennen. Er zijn de laatste jaren te veel gevallen geweest van bedrijfsleiders, die na een falend beleid de laan werden uitgestuurd met vergoedingen waarvan tientallen arbeiders jaren lang royaal zouden kunnen leven. Dergelijke voorbeelden zijn niet bevorderlijk voor de sociale cohesie, die de volgende jaren sterk op de proef zal worden gesteld. Indien bedrijfsleiders de veranderingen nastreven die het systeem van de sociale zekerheid opnieuw leefbaar en draagbaar moeten maken, moeten zij voor hun eigen vergoedingen de nodige bescheidenheid aan de dag leggen, zodat zij terecht ook van anderen offers en aanpassingen kunnen vragen.

Prof. Frans Vanistendael
Pro-decaan Faculteit Rechtsgeleerdheid
Professor Fiscaal Recht

Achterhoedegevecht

Het dossier "Studentenparticipatie" krijgt aan de K.U.Leuven stilaan de allures van het langst aanslepende discussiethema. En dat is een heuse prestatie aan deze instelling waar dossiers de neiging hebben nogal lange staartjes te krijgen. Sinds het ontstaan van een overkoepelende studentenbeweging aan de K.U.Leuven hebben de studenten altijd gestreden voor meer inspraak en voor medebeheer. Die strijd zou een glorieus einde moeten kennen met het zogenaamde Participatiedecreet dat studenten inspraak garandeert, hetzij door effectief medebestuur, hetzij door een overlegstructuur. De vorige rector, André Oosterlinck, was geen voorstander van studenten als bestuurders en maakte daar ook geen geheim van. Met veel tegenpruttelen moest hij uiteindelijk twee studenten toelaten in de Raad van Bestuur,

maar wat de groepsbesturen betrof, bleef hij halsstarrig weigeren, net zoals de faculteitsbureau's (onder druk van sommige decanen).

Geheim

Gevolg van deze 'truiken van de foer'? Met de komst van de nieuwe rector, ligt de hele discussie terug open. De studenten hebben van inspraak een thema kunnen maken tijdens de rectorverkiezingen. Alle rector-kandidaten moesten toegeven dat zij het decreet zouden toepassen, al was de ene al wat wolliger dan de andere in zijn formuleringen.

Er is een decreet, er is een rector met de politieke wil, er zijn de studenten die hongerig zijn om te bewijzen dat ze het kunnen. En toch is het blijkbaar nog steeds geen vanzelfsprekendheid dat studenten eindelijk die inspraak krijgen. Vorige week gaf de Academische Raad in het geheim advies over de zaak. Wat de Raad van Bestuur

*MEDEBESTUUR STUDENTEN K.U.LEUVEN NOG
STEEDS NIET GEGARANDEERD*

Onzekerheid over positie studenteninspraak

In welke zeteltjes van welke vergaderzalen van de K.U.Leuven binnenkort studenten zullen zitten, is vandaag niet meteen duidelijk. De rectorverkiezingen van 2005 leverden een rector af die de duidelijke steun van de studenten had. Er werden tijdens de rectorverkiezingen ook heel wat verkiezingsbeloften gedaan door alle kandidaten. Maar dan mag de politieke wil van de nieuwe rector en zijn studenten nog zo groot zijn, de rest van zijn universiteit (lees: de decanen, proffen en assistenten) moet uiteraard wel akkoord gaan.

Bram Delen

Leuven is op het vlak van studentenparticipatie altijd een beetje het kneusje in Vlaanderen geweest. Terwijl Gentse en Brusselse studenten hun universiteit mee besturen op alle niveaus — dus ook vanuit de Raad van Bestuur — moest de Leuvense student het stellen met enkele zitjes in de Academische Raad die, als het er echt op aankwam, een adviesorgaan was van de Raad van Bestuur. Men moest rector Oosterlinck niet uitleggen hoe hij de Academische Raad buiten spel kon zetten. Oosterlinck was notoir voorstander van "het Leuvense model voor Studenteninspraak". Wat dit model dan precies mocht zijn, werd nooit duidelijk: wat inspraak, maar niet te veel. Wel in de Academische Raad, maar niet in de Raad van Bestuur, wel in de Groepsraad, maar niet in het Groepsbestuur.

Halsstarrig

Oosterlincks Leuvense model was typerend voor een katholieke instelling: liefst niet te veel openbaarheid van bestuur en zeker geen studenten, want dat zijn toch pottenkijkers en geen échte bestuurders. Het eeuwige argument voor deze stelling? Onafhankelijkheid van bestuur. Studenten moeten betogen en protesteren en niet te veel meebesturen, klonk het dan.

besloten heeft moet voorlopig ook geheim blijven, zo gevoelig ligt het dossier blijkbaar bij sommigen.

Het is vanzelfsprekend dat studenten vroeg of laat hun eisen ingewilligd zullen zien. Geen rector of decaan kan om de wettelijke verplichtingen van het decreet heen blijven dansen. Dit dossier zou dan ook erg snel en efficiënt afgehandeld kunnen worden, ware het niet dat het erg gevoelige en voor velen persoonlijke kantjes heeft. Daardoor blijven de tegenstanders verwoede pogingen ondernemen om het onvermijdelijke uit te stellen. Dat is in zekere mate begrijpelijk, maar het is weinig verstandig.

Tegenstanders

Door de verhitte gemoederen kan de discussie nog lang aanslepen en de uiteindelijke oplossing, hoewel ze al vast staat, nog lang uitgesteld worden. Er dreigt op die manier erg veel tijd en energie te kruipen in een dossier dat zijn beslag al kent. Het zou elke verwoede tegenstander van studenteninspraak gegund zijn tot de laatste snik te blijven vechten, maar er staan andere belangrijke dossiers op het programma. Dossiers die de universitaire gemeenschap

De studenten hoorden vooral thuis in de POC's op opleidingsniveau. Sommige decanen en professoren waren die mening ook toegedaan, maar moesten — door de weigerachtige houding van Oosterlinck — niet eens veel lobbywerk verrichten. "Onder mijn bewind zullen er geen studenten in de Raad van Bestuur komen," liet de Napoleon van de hallen regelmatig optekenen.

De opvolger van Oosterlinck, rector Vervenne, slaat een heel andere weg in en verklaarde zelfs tijdens de rectordebatten dat hij principieel niets heeft tegen studenten in het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu, de bestuursploeg van de rector). "Maar," zo voegde hij er in één adem aan toe, "ik weet niet of de universiteit daar al klaar voor is." Momenteel wordt er gewerkt aan een compromis dat alle partijen kan bekoren en dat voldoet aan het zogenaamde Participatiedecreet.

Traditie

De Raad van Bestuur vormt al langer geen probleem meer: dat had de oud-studentencoördinator Danny Pieters al duidelijk verstaan gegeven. Minder zeker is de positie van de studenten in het GeBu en nog belangrijker: of ze in de groepsbesturen en de faculteitbureaus mogen. Enkele decanen stonden erom bekend studenten niet toe te laten tot het faculteitsbureau, de raad die de agenda van de faculteitsraad voorbereidt. Steevast werd het argument gebruikt dat er persoonlijke en/of personeelszaken zouden besproken worden, waar studenten niets mee te maken hebben. De studenten-vertegenwoordigers op Academische Raad verwachten van Vervenne dat hij breekt met deze traditie en in het organieke reglement de studenten inschrijft als vast en volwaardig lid van de faculteitsbureaus en de groepsbesturen. De Academische Raad gaf in alle geheimhouding haar advies, ook de Raad van Bestuur bediscussieerde het zaakje al. Momenteel wordt alles in reglementen gegoten en volgende maand opnieuw op de Academische Raad gebracht. Benieuwd of de sneuveltekst deze vergadering overleeft.

meer aangaan dan de zoveelste wijziging van het organieke reglement en die nog geen duidelijke afloop hebben, dossiers die ook slecht kunnen evolueren. Hoe meer energie er in de achterhoedegevechten tegen studentenparticipatie kruip, hoe minder er kan gewerkt worden aan andere belangrijke thema's: de beloofde afbouw van de bureaucratie, het voorbereiden van de masters, vat krijgen op de gevolgen van flexibilisering, ik noem er maar enkele. De lijst is oneindig lang, er is onnoemelijk veel werk aan de winkel. De nieuwe studenten-vertegenwoordigers zouden meteen hun handen vol hebben.

Wie zich zo koppig blijft verzetten tegen studenteninspraak, laat zich leiden door persoonlijke ideeën en verwaarloost het 'algemeen academisch belang'. Hij is, kortom, niet geschikt om de verantwoordelijkheid te dragen die zijn functie hem geeft. Ironisch genoeg is dat nu net zijn wat deze fervente tegenstanders de studenten verwijten: een gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel. Misschien moesten ze het goede voorbeeld maar eens geven.

Gijs Van Gassen

Rector charmeert met pleidooi voor meer overleg

Het nieuwe academiejaar wordt traditioneel afgetrapt met een plechtige academische zitting. De verschillende geleidingen van de universitaire gemeenschap geven een toespraak, waarna de rector het academiejaar officieel geopend verklaart. Nieuw was dat dit jaar ook dat het Zelfstandig Academisch Personeel (ZAP) speeche. Tot nu werd de rector, tenslotte ook een prof, beschouwd als vertegenwoordiger van de professoren.

Gijs Van Gassen

Vorig jaar won Vervenne nipt de verkiezingen. Hét verkiezingsthema dat toen de campagne beheerste, was de vereenvoudiging van de administratieve overlast. En verder leken de programmapunten vooral tegen het beleid van de toenmalige rector Oosterlinck gericht: er moest komaf gemaakt worden met de koude, bedrijfsmatige aanpak die zijn beleid kenmerkte. Als

vice-rector keerde Vervenne zich natuurlijk niet helemaal tegen zijn voorganger. Maar ook hij pleitte voor een menselijke universiteit. Het moet dus niet verbazen dat al die thema's terugkwamen in de toespraken bij de opening van het academiejaar en niet alleen in die van Vervenne.

Vervenne, die tijdens vroegere toespraken wel eens stroef en stuntelig overkwam, stak een geslaagd betoog af. Hij legde uit dat hij nog geen vast beleidsplan had dat wou hij samen met de universitaire gemeenschap uitwerken. Meteen was de rode draad van zijn toespraak duidelijk: Vervenne wil de universiteit besturen in een sfeer van overleg en collegialiteit. Hij pleitte voor een warm engagement, dat volgens hem nodig was om de universiteit de nodige levenskracht te geven.

Investing

Met die visie scoorde hij bij de andere groepen aan de universiteit. De speeches van Assisterend Academisch Personeel (AAP/BAP) en het Zelfstandig Academisch

Personeel (ZAP), die na Vervenne kwamen, vroegen om zo'n tegemoetkoming. Zij waren op het randje van scherp, maar gunden Vervenne nog wat krediet omdat hij pas in functie trad en verbetering beloofde. Het AAP/BAP vroeg aandacht voor de ernstige problematiek waarmee veel assistenten kampen: vage statuten, onduidelijke contracten en zware werkdruk leiden tot demotivering. Tegelijk werd het enthousiasme van het assiterend personeel geroemd én de administratieve overlast van het ZAP aangeklaagd.

Ook het ZAP stelde die overlast en de overbevraging aan de kaak. Yolande Berbers departement vond de fixering op de uitersten van het onderzoek het minst goeie en het allerbeste - geen goede zaak: daardoor worden goede profen van de grote middengroep gewoon goede twee keer gedemotiveerd: ten eerste worden ze onnodig hard gecontroleerd en ten tweede worden ze achtergesteld ten opzichte van degenen die 'excellent' zouden zijn.

Berbers vroeg aan de overheid ook een ruimere financiering om meer professoren te kunnen aanwerven. Te weinig goede onderzoekers kunnen bevorderd worden tot professor omdat er te weinig geld voorhanden is. Die verzuchting was ook te horen bij het AAP. "Er bestaat geen betere investering dan in professoren." Met die uitspraak oogstte ze, uiteraard, applaus.

Vervenne benadrukte verder de specifieke rol die een universiteit in de maatschappij speelt. De universiteit moet een vrijplaats voor onderzoek zijn en voor goed onderzoek is goed onderwijs nodig. Hij hield een warm pleidooi voor onafhankelijke wetenschapsbeoefening, los van het economische of maatschappelijke nut het onderzoek. De waarde van de universiteit ligt in haar onafhankelijke, rationele positie. Op die manier vormt zij een goed klankbord voor de maatschappij. En, zo waarschuwde Vervenne, wie aan die onafhankelijkheid raakt, ondergraaft uiteindelijk zijn eigen positie.

Maar verder sprak de rector vooral voorzichtige en lovende woorden. Zijn pleidooi voor een goede samenwerking en een menselijke universiteit viel, niet onver-

wacht, ook bij de studenten in goede aarde. De studenten wezen erop dat zij niet meer te vergelijken zijn met hun onrustige voorgangers. Zij beweerden klaar te zijn om op alle niveaus mee te besturen en staafden dat met een analyse van de gebrekkige werking van de Permanente Onderwijs Commissies (POC's). Een betere ondersteuning van de POC's en een betere waardering van de voorzitters zouden moeten garanderen dat ze hun werk beter kunnen doen. Het leverde de studentenvertegenwoordigster een applaus van de aanwezige professoren op. De studenten eindigden met een oproep aan de academici om hun koudwatervrees te overwinnen en hun een kans te geven om te bewijzen dat ze de verantwoordelijkheid van een bestuursfunctie aankunnen. Tot op dit moment is het immers niet zeker of alle decanen het voorstel om studenten in de Raad van Bestuur op te nemen steunen.

Uiteindelijk riep iedereen op tot een betere samenwerking, die dringend nodig was om tal van problemen op te lossen. Voorlopig lijkt Vervenne op die oproep te willen ingaan, maar het is afwachten of hij dat ook kan waarmaken. Bij meer dan één kritische professor klinkt het dat de stijlbreuk er alvast is, maar dat de inhoudelijke breuk met Oosterlinck nog moet komen. De kans om ook die verandering waar te maken is er in ieder geval, met de steun van zowel professoren, studenten, assistenten als technisch personeel. Aan Vervenne om ze te grijpen.

Een nieuwe stijl

Terwijl ik deze column schrijf is het nog niet duidelijk wie er in Duitsland de verkiezingen zal winnen, Schröder of Merkel. Wat een verschil! Maar zou het echt zo veel verschil uitmaken? Wie er nu ook de leiding neemt, de feitelijke situatie waarmee de kanselier te maken krijgt (energiecrisis, werkloosheid, vergrijzing en pensioenproblemen, globalisatie en verplaatsen van industrie naar lage loonlanden) laat weinig ruimte voor alternatieve beslissingen. Uiteindelijk wordt een 'beslissing' door het complexe bestel van factoren bepaald. *Sachzwang noemen Duitse sociologen dit.*

Vervenne of Torfs? Wat een verschil, wat een nipte spannende verkiezing! Zou het verschil achteraf echt zo groot zijn geweest? Neem nu de toenemende bureaucrativering waarvan alle kandidaten bij de verkiezing een zo belangrijk actiepunt maakten: die zal niet zomaar verdwijnen. Men mag er van uitgaan dat ze nog zal toenemen in de komende jaren. Ondanks alle pogingen van de K.U.Leuven om de flexibilisering van studies in redelijke banen te leiden, zal die tot een grote extra administratieve belasting leiden (die extra ATP-ondersteuning vraagt). Is het dan toch waar wat de vorige rector zei: "Er is geen alternatief voor het door mij gevoerde beleid"? De associatie, BaMa, samenwerking met bedrijfs wereld, hervorming ziekenhuis, meer performante structuur universiteit: natuurlijk zal de rector na hem "een andere stijl, een andere persoonlijkheid" hebben...

Die nieuwe stijl is er zeker al. Een ander spreken, een andere présence, andere accenten: de strijdbijl wordt begraven, wat meer luisteren, bemoedigen eerder dan controleren. Is dit dan alleen een kwestie van stijl? Maakt een andere stijl ook al niet een ander beleid? Het gaat toch niet zomaar om een verpakking, een andere saus, maar om een bezorgdheid terug naar de 'essentie' te gaan van wat de universiteit nu zou moeten zijn. We zijn blij met deze nieuwe stijl, deze nieuwe aanpak. Maar volstaat dat? Problemen worden niet opgelost door er anders over te spreken of door diegenen die ermee te maken hebben aan te moedigen.

Die problemen zijn er en ze zullen in alle scherpere terugkomen, zoals de al genoemde onderwijsbureaucratie. Er komen nieuwe onderhandelingen over de financiering van de universiteiten: als de te verdelen koek de-

zelfde blijft, zullen de strijdbijlen vlug opgegraven worden om het aandeel van de eigen universiteit te verdedigen. Wat de BaMahervorming betreft, zitten we nog maar halverwege; daar is nog enorm veel te doen. Nu durven we ook al toegeven dat die radicale hervorming (overrijld ingevoerd) als zodanig geen verbetering van onderwijs oplevert. Daarvoor is heel andere inspanning nodig waarvoor nu nog weinig tijd is. En wat blijft er allemaal te doen om van de associatie meer te maken dan een spinnenweb van raden van bestuur! In het voorbije jaar is veel tijd en energie gegaan (te veel!) naar de hervorming van de structuur van de universiteit. Uitgaande van mooie principes van transparantie en efficiëntie, heeft die hervorming feitelijk geleid tot een asymmetrisch veelkoppig monster waarvan iedereen zegt: "Dit kan niet werken."

Toch blijft men doorgaan met het oprichten van, of afschaffen van, departementen, onderzoekseenheden, subfaculteiten. Het wordt nu al moeilijk nog ZAP-leden te vinden die bereid zijn te zetelen in een groepsraad met vage bevoegdheid. Alleen de studenten, zegt men, willen graag maximaal in alle mogelijke raden en vergaderingen zitten. Neem nu het nieuwe systeem van de decaanverkiezing: voor vier jaar en na evaluatie (volgens complexe regels nog af te spreken in een commissie) nog eens drie jaar. Is dit nu echt beter dan iemand voor drie jaar te verkiezen, en eventueel nog eens te herverkiezen? (Dit ouderwetse systeem vermindert ook de bureaucratie...) Het nieuwe Gebu heeft zeker weinig zin om met een groot nieuw plan te komen. De tijd van de rationalistische planners lijkt gelukkig even voorbij. Misschien keren we terug naar de wijsheid van *piece-meal social engineering*. Maar ondertussen blijven de brokstukken in de chaotische nieuwbouw liggen.

Een nieuw geluid, een nieuwe stijl: graag. Een beleid dat problemen oplost of liever voorkomt: *heel* graag. Een nieuw beleid dat plant vooraleer het beslist, dat geen 'goals' verzet tijdens de voetbal. Een universiteit waarin we "heel graag lesgeven, studeren en onderzoek doen", zoals de nieuwe rector het zegt, dat is ook ons aller wens. We luisteren met spanning naar de eerste beleidsverklaring van de nieuwe ploeg, al weten we dat we niet alles 'van boven' moeten verwachten, maar het ook zelf moeten waarmaken.

Carlos Steel, Hoogleraar aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte

Late beslissers

De vrijdag voor de start van het academiejaar. Hoewel de inschrijvingsperiode al een poosje bezig is en de lessen dinsdag aanvangen, heerst er een gezellige drukte in en om de Hallen. We vroegen ons af wie er nog zo laat zijn inschrijving in orde bracht en spraken twee studenten aan.

Ons eerste slachtoffer kijkt ons vreemd aan en lacht meewarig. "Excuse me, don't speak dutch" komt er voorzichtig uit. Gelukkig zijn we niet van een kleintje vervaard en zetten we het gesprek voort in het Engels. We hadden natuurlijk al nattigheid moeten voelen, Xue Chen heeft nu niet echt veel weg van een doorsnee West-Vlaamse boerendochter. Drie dagen geleden kwam ze aan in Leuven. Ze studeerde Computerwetenschappen in China en wil dit jaar haar master in Artificial Intelligence halen. Ze koos naar eigen zeggen voor België omdat het in het hart van Europa ligt en het de uitgelezen uitvalsbasis is als ze in haar vrije tijd de rest van Europa wil verkennen. Maar de prioriteit ligt wel bij het studeren, benadrukt ze. Als elke Leuvense student even plichtsbewust was dan zag je hier 's avonds amper volk in de straten. Ze kent hier al één landgenootje met wie ze contact opgenomen heeft voor het vertrek maar is ervan overtuigd dat ze wel snel andere zal leren kennen.

We zoeken een volgend slachtoffer en botsen op Carole. De française is hier sinds dinsdag en wil volgende week haar master in de rechten aanvatten. Ze koos voor België omdat we een uitstekende reputatie zouden hebben in het vakgebied van internationaal recht. Maar waarom komt ze nu echt naar België vroegen we ons af? Natuurlijk ook om de cultuur beter te leren kennen. Ze wil ook van de gelegenheid gebruikmaken om haar talenkennis op te poetsen. Bovendien wil ze een carrière uitbouwen in het internationaal recht en daarvan is België het middelpunt in Europa als we haar mogen geloven. Wacht maar tot ze de andere troeven van België ontdekt flitst ons door het hoofd. Maar daar moet ze volgende week op de Oude Markt maar zelf achterkomen.

(tvb)

Reacties op de studentenspeech

Roger Dillemans, ere-rector

"Ik vond de speech heel erg goed gebracht. Hij was wel een beetje gericht op één aspect, de POC, maar als dat als illustratie diende van een groter thema was het goed. Participatie is op een positieve manier benaderd. Dat is goed, maar er zijn natuurlijk veel vormen van participatie hé."

"De studenten hebben gelijk dat de sfeer van de studentenbeweging omgeslagen is. Ze zijn nu veel meer gericht op inspraak en participatie. Ze hebben geluk dat rector Vervenne zeer gevoelig is voor de problematiek van studenteninspraak. Ik zat achter hem en ik kan u zeggen dat hij vol aandacht was voor het pleidooi. Maar nogmaals, ik vond de studentenspeech werkelijk zeer goed uitgesproken."

Danny Pieters, oud-coördinator Studentenbeleid

"Ik vond het een goede speech. Ik had wel een vermelding van de sociale sector verwacht, maar misschien vinden de studenten dat er geen problemen meer zijn natuurlijk. Ik denk dat deze generatie studenten de verantwoordelijkheden aankan die ze opeist, maar dat kan snel keren. Wat als de studenten binnen vijf jaar niet meer zo collaboratief — om het zo maar te zeggen — zijn?"

Marc Vervenne, rector

"Ik vond al de speeches schitterend, zowel qua vorm als qua inhoud. Ze waren erg complementair. Het is duidelijk dat de nieuwe generatie studenten erg matuur is en klaar om nieuwe verantwoordelijkheden op te nemen. Het sociale luik ontbrak niet, want omdat ze hun verantwoordelijkheid willen opnemen, engageren ze zich ook op dat vlak. Of die visie past in mijn droom? Natuurlijk, als je samen bestuurt, gaat het over wat je samen kan bereiken."

Jan Bundervoet, emeritus

"Ik heb de speech niet zelf gehoord, maar ik heb opgevangen dat de studenten beweren dat ze niet meer moeten protesteren om veel te kunnen realiseren. Daar heb ik geen enkel probleem mee — als het waar is. Ik vind het ook vreemd dat het sociale aspect nauwelijks aan bod is gekomen. Daar is toch nog heel wat over te zeggen, dunkt me."

Jos Bosmans, regeringscommissaris

"De studentenspeech is, denk ik, een zeer goede vertaling van de ideeën van de huidige generatie. Die is heel participatief ingesteld. Vroeger was de studentenbeweging veel meer gericht op contestatie en provocatie. Ik vind die evolutie op zich niet slecht, maar de studenten zullen het wel moeten waarmaken. En net zoals er een evolutie is geweest in de richting van samenwerking, kan er ook opnieuw een evolutie komen naar het vorige model. Dat is een probleem van continuïteit en ik weet dat velen die zich om studentenparticipatie zorgen maken vooral daar mee inzitten."

André Oosterlinck, ere-rector

"Ik heb vroeger wel stoutere speeches te horen gekregen, natuurlijk. Ik vind het wel spijtig dat hij nu wat braver was, maar dat zal wel geweest zijn omdat het rector Vervenne zijn eerste keer was (*lacht*). Ik was wel tevreden dat ze spraken over de POC's, want u moet weten dat ik de studenten daar stemrecht heb gegeven, toen Roger Dillemans nog rector was. Het is ook goed dat de studenten erkennen dat ze daar niet altijd moedig zijn. Dat is inderdaad een probleem. Dat moet opgelost worden om de POC goed te laten werken. De studenten beweren dat de POC's meer ondersteuning nodig hebben. Dat is goed hoor, maar dan moeten ze ook eens vertellen waar die ondersteuning vandaan moet komen, dus waar ze weg gehaald moet worden."

"De studenten eisen ook zitjes op in andere organen zoals de Raad van Bestuur. Ik had daarvoor een akkoord met hen, maar blijkbaar hebben ze nu nog een beter akkoord gekregen. Ik weet niet wat daar in staat. De huidige generatie is zeker capabel om die functies op te nemen, maar zal de volgende generatie dat ook zijn? De Raad van Bestuur moet geen studenten kunnen benoemen, dat gaat te ver. Maar ze zou voorgedragen studenten wel moeten kunnen afwijzen als die niet geschikt zijn."

(gvg, tvb, rb)

SPEECH VAN DE STUDENTENVERTEGENWOORDIGERS

Inspraak in stroomversnelling

Beste studenten,
Beste niet-studenten,

Leuven is ooit avontuurlijk geweest. Wie vroeger de studenten wilde vertegenwoordigen, moest vooral goed kunnen betogen. Luidkeels en mediageniek protesteren, dat was het belangrijkste talent van een studentenvertegenwoordiger. De politie provoceren, de proffen affronteren en het rectoraat vermasseren, dat waren onze kerntaken. En omdat er toch nooit iemand luisterde, konden we heel luid roepen. Dat was — laat ons eerlijk zijn — erg leuk.

Tegenwoordig liggen de zaken net iets anders. Minder spannend, en minder eenvoudig. Vandaag studeren we op dossiers in plaats van op het Rode Boekje, schrijven we vergadernota's in plaats van pamfletten en onderhandelen we over inspraak in plaats van over borgtochten. Heel wat minder charmant natuurlijk, en we begrijpen best dat de oude garde maar een ding kan doen als ze ons zo bezig ziet, namelijk dat wat ze altijd deden: protesteren.

Bij de studenten is een mentaliteitswijziging tot stand gekomen. Wij zijn klaar voor volwaardig medebestuur. In feite zijn we dat al jaren: docentenevaluatie kwam tot stand door nauwe samenwerking tussen het universiteitsbestuur en de studenten. Hetzelfde geldt voor Alma, dat door de voortdurende impulsen van de studenten uiteindelijk weer uit het slop geraakte. Op zowel het sociale als het academische terrein hebben wij bewezen dat we verantwoordelijkheid willen en kunnen dragen.

Zonder een goede samenwerking tussen studenten en academische overheid zijn een aantal problemen gedoemd om te blijven aanslepen. Neem nu de Permanente Onderwijs Commissies. De POC's, die voor elke opleiding zijn opgericht, vervullen maar een fractie van de taken die hen zijn toegewezen. Als bouwsteen van het onderwijsbeleid heeft de POC heel wat bevoegdheden bijgekregen. Dat is op zich een goede zaak. Het relatief kleinschalige niveau maakt een POC uitermate geschikt om te waken over de kwaliteit en het profiel van een opleiding. Er is echter geen ondersteuning voorzien voor de lasten die deze uitbreiding van bevoegdheden met zich meebrengt. De programmadirecteur, die de POC voorzigt, wordt momenteel overspoeld door een stortvloed van dossiers. Een korte takenschets van de programmadirecteur en zijn POC laat onmiddellijk zien welk titanenwerk deze stervelingen moeten verrichten.

Onder meer de concrete invulling van de masterprogramma's is tijdverslindend. Binnenkort komt daar nog de implementatie van de systemen voor kwaliteitsbewaking bovenop. Dat laat bijzonder weinig ruimte voor de fundamentele discussies over de inhoud en profilering van de opleiding als geheel en van de opleidingsonderdelen apart. Zo wordt de POC, in theorie een prima structuur, vleugellam gemaakt. Door de manke werking van het orgaan zijn haar leden, zowel proffen als studenten, soms weinig gemotiveerd om zich in te zetten voor de eigenlijke taken van de POC.

Wil de POC kunnen voldoen aan haar functieomschrijving, dan heeft ze nood aan meer inhoudelijke en administratieve ondersteuning. Een mogelijke oplossing is om de Dienst Universitair Onderwijs te laten indalen in de faculteiten. Door de centrale diensten te ontvetten, stoppen we de tsunami van onderwijsconcepten die al enkele jaren de POC's overspoelt. Enkele reddingswerkers om de POC's boven water te houden, zouden in deze niet misstaan.

Er is nog heel wat werk aan de winkel: hoe zou het bijvoorbeeld met de masters zijn? Kiezen we voor een vernieuwende opleiding, of passen we onze oude licenties aan? Gaan we voor een programma dat internationaal hoge toppen scheert, of proberen we aansluiting te vinden bij zusteruniversiteiten en zoeken we een uitweg in bi-diplomerings? Deze discussies kunnen dan misschien wel op universitair niveau gevoerd worden — en moeten dat! — maar zonder een sterke POC zullen alle voornemens onuitgevoerd blijven en alle beloften uitgehold blijken.

Als het Universiteitsbestuur de POC's au serieux neemt dan verwachten we ook dat de programmadirecteuren, als verantwoordelijken hiervoor, de nodige waardering krijgen. Zo lijkt het ons niet meer dan normaal dat de functie van programmadirecteur als beleidsfunctie erkend wordt. Programmadirecteuren moeten hiervoor gecompenseerd worden in hun onderzoeks- en onderwijsbelasting.

De POC moet ook zichzelf au serieux nemen. Het gebeurt nog al te vaak dat problemen met individuele docenten en vakken niet of zeer moeilijk bespreekbaar zijn. Enerzijds rust er nog steeds een taboe op de negatieve evaluatie van collegadocenten. Anderzijds vrezen sommige studenten dat dit taboe doorbreken hen persoonlijk kan aangerekend worden. Zo blijven broodnodige oplossingen voor bestaande problemen uit.

Vanuit de Leuvense studentenbeweging gaan we de inhoudelijke ondersteuning voor de studentleden van de POC's optimaliseren, om zodoende hun dossierkennis uit te breiden. We verwachten van de andere leden van de POC's hetzelfde. Daarnaast moet het Universiteitsbestuur maatregelen nemen om de ondersteuning van de POC's te verbeteren. Van de programmadirecteuren en leden van de POC's verwachten we dat ze ook vertrouwelijke problemen aankaarten. Hiervoor is een mentaliteitswijziging nodig.

Mijnheer de rector, beste leden van de Universitaire gemeenschap. Deze generatie van studenten heeft recht op volwaardig medebestuur en is daar ook klaar voor. Wij willen deze verantwoordelijkheid opnemen, in het voordeel van onze universiteit. Er is geen enkel rationeel argument meer om ons dit te ontzeggen, of dit nu op het niveau van de POC of de Raad van Bestuur is. We doen dan ook een warme oproep aan de universitaire gemeenschap om haar koudwatervrees te overwinnen.

Wij danken u.

Voorgelezen door Sarah Vermeylen.

(foto Pieter Baert)

Opleidingen à la carte

Opleiding à la carte is misschien de beste manier om de nieuwe aanpak van de EHSAL in Brussel te omschrijven. Vanaf dit academiejaar hoeven de studenten aan deze hogeschool niet langer een vooropgesteld programma te volgen. Ze bepalen zelf welke vakken ze nu dan wel volgend jaar of de jaren erop willen afleggen. Flexibilisering ten top, hier past misschien een woordje uitleg bij.

Tom Van Breusegem

Vergeet even het beeld van een klassiek academiejaar waarbij een student bij aanvang een vakkenpakket van zestig studiepunten krijgt voorgeschoteld. Dankzij het flexibiliseringsdecreet is het in principe mogelijk om zelf je studieprogramma samen te stellen en je studietraject te bepalen. Dat bewuste decreet, dat in 2004 het leven zag, is één van de uitlopers van de alom bekende Bologna-verklaring waarin in 1999 de toekomst van het Europees Hoger Onderwijs werd uitgestippeld. Maar niet iedere instelling in het Vlaamse onderwijslandschap gaat hier even ver in. EHSAL pretendeert een van de voortrekkers in Vlaanderen te zijn. Even checken of dat klopt bij het hoofd van de Dienst Studentenadministratie

Praktijkervaring

Veto: De EHSAL is de eerste die het flexibiliseringsdecreet zo ver doordrijft. Welke zijn de grootste veranderingen?

Ingrid Reniers: «We hebben ervoor gekozen om zo snel mogelijk naar een creditsysteem te evolueren. Vanaf dit jaar zijn de studenten niet meer gebonden aan studiejaar. We

bieden hen een modeltraject aan, maar voor de rest stellen we weinig voorwaarden. Hoe ze dat juist invullen en over welke tijdspanne ze dat traject afleggen, daar hebben ze veel vrijheid in. Het is wel zo dat ze bij het uitstippelen van hun traject steeds worden geadviseerd over de inhoud.»

Veto: Is het dan mogelijk om moeilijke vakken te omzeilen en een gemakkelijker parcours uit te stippelen?

Reniers: «Nee, dat is niet mogelijk. De manier waarop ze hun traject invullen kunnen de studenten zelf bepalen, maar de vakken kunnen ze niet zo maar vrij kiezen. Uiteindelijk moet iedereen een eenvormig diploma behalen.»

"Wij houden de student centraal voor ogen"

Veto: Men kan ook vrijstellingen behalen op basis van praktijkervaring. Kunnen die een academisch gestoelde cursus vervangen?

Reniers: «Nee, maar dat is niet de bedoeling. Voor elk opleidingsonderdeel hebben we eisen op vlak van competenties en het niveau van die competenties. Als een student een vrijstelling aanvraagt op basis van een eerder verworven competentie dan gaan we zijn dossier toetsen aan die eisen. Maar dat is helemaal niet nieuw; we doen dit al ruim twee jaar. De vorm wordt bepaald door de verantwoordelijke. In sommige gevallen zetten we zelfs externe consultants in voor die evaluaties.»

Deliberaties

Veto: Maakt dit van de deliberaties geen onbegonnen zaak?

Reniers: «Onze nieuwe aanpak heeft een grote diversiteit aan trajecten tot gevolg. Dat noopte ons er toe de deliberaties

op een andere manier te bekijken. We werken niet meer met de klassieke examencommissie van docenten die hun zeg komen doen over de studenten die ze dit jaar op de banken hadden. We doen het nu met een soort representatieve examencommissie.»

Restricties

Veto: Legt deze nieuwe aanpak geen grote verantwoordelijkheid bij de individuele student?

Reniers: «Niet meer dan we vroeger deden. Onze begeleiding van IAJ-studenten is altijd al erg uitgewerkt geweest. Wij hebben bijvoorbeeld nooit restricties opgelegd aan die studenten. Zo zijn er studenten die een IAJ voorstelden van vijftien tot twintig studiepunten. Op het einde van de rit stelden we vast dat die dat haalden. Dankzij het decreet kunnen we dat nu nog beter organiseren.»

Veto: Is er een grote interesse voor het nieuwe parcours?

Reniers: «Ik heb daar weinig zicht op, maar er zijn wel degelijk studenten die niet direct aan een studieprogramma willen beginnen van zestig studiepunten. Werkstudenten zijn daar zeker vragende partij voor.»

Veto: Wat houdt volgens u de andere instellingen tegen om dezelfde toer op te gaan?

Reniers: «De administratieve omschakeling is natuurlijk enorm. Het afgelopen halfjaar hebben we erg veel energie gestopt in de nodige informatica hulpmiddelen. We werken zelfs met een eigen informaticasysteem waardoor we de nodige flexibiliteit aan de dag kunnen leggen. En natuurlijk is er ook een grote mentaliteitswijziging nodig. Vanuit het oogpunt van de docenten bijvoorbeeld. Die waren gewoon hun zegje te doen over hun studenten op de deliberatie. Nu moeten ze dat overlaten aan die representatieve examencommissie. Het komt er vooral op neer om gewoon de knoop door te hakken. We hebben het decreet gelezen en daar onze interpretatie aan gegeven. Wij deden dat steeds met de student centraal voor ogen. Andere instellingen gaven daar een eigen invulling aan.»

DE NIEUWE PLOEG VAN DE RECTOR

Niemand blijft

De K.U.Leuven wordt vanaf 1 augustus geleid door een theoloog. Dat is geleden van voor mei '68. Marc Vervenne was vijf jaar vice-rector Humane Wetenschappen onder rector Oosterlinck en haalde het in de derde ronde nipt van televisierik Rik Torfs. Begin juli maakte Vervenne zijn bestuursploeg bekend, waarvan de officiële naam **Gemeenschappelijk Bureau** luidt of kortweg **GeBu**. Zoals verwacht, overleefde niemand uit de oude rectorploeg de officieuze selectierondes. Hoewel het er voor sommigen onder hen nog niet zo slecht uit zag.

Bram Delen

Even leek het er op dat voormalig studentencoördinator Danny Pieters, die door zijn 'Plan Pieters' de sociale sector terug op de rails trachtte zetten, nog een kans maakte om te blijven onder de nieuwe rector. Zijn plan werd tijdens de verkiezingen door alle rector-kandidaten relatief gunstig onthaald. Het zal echter Mart Buekers, decaan van de faculteit Bewegings- en Revalidatieweten-

schappen, zijn die het beheerscontract van het studentenrestaurant Alma moet rondkrijgen. Ook zal hij als nieuwe studentencoördinator zijn tanden mogen zetten in het huisvestingsbeleid: het Algemeen Beheer en Studentenvoorzieningen moeten dringend samen een beleid uitstippelen over het beheer van de studentenresidenties. De onderhandelingen lopen al een tijdje erg stroef: Studentenvoorzieningen bekijkt het Algemeen Beheer als een roedel geldwolven en omgekeerd worden Studentenvoorzieningen gezien als een hoopje geitenwollen communisten. Aan Buekers om als diplomaat op te treden en het collegiaal sfeertje bij de universitaire diensten opnieuw boven het vriespunt te krijgen. Tine Baelmans werd ook geruime tijd getipt als coördinator studentenbeleid en haar kandidatuur werd ook door studenten gesteund, maar zij haalde het uiteindelijk niet. Ze had immers niet de graad van gewoon hoogleraar en was lang niet bij iedereen zo geliefd als bij de studenten.

Geheim

De nieuwe coördinator onderwijsbeleid was lang een goed bewaard geheim: fysicus Joseph Indekeu, een nieuw gezicht zonder beleidservaring. Een onverwachte keuze want Indekeu was voor velen aan de K.U.Leuven een nobele onbekende. Indekeu was wel lid van de Onderwijsraad, dus de materie is hem niet helemaal vreemd. Het

wordt uitkijken hoe hij zich samen met de nieuwe rector zal positioneren in de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR). Het zal alleszins een breuk zijn met het verleden, waarbij rector Oosterlinck en zijn secondant Eddy Van Avermaet bij wijlen hevig de kar trokken in de onderwijsdossiers. Ludo Melis, decaan van de Letterenfaculteit, was aanvankelijk de gedoodverfde onderwijscoördinator. Hij haalde het niet omdat zijn benoeming het groeps-evenwicht zou verstoord hebben in het GeBu: rector Vervenne zou dan twee humane wetenschappers als coördinator hebben: Ludo Melis en psycholoog Paul De Boeck.

Deze laatste is de nieuwe coördinator onderzoeksbeleid. Hij was lid van de raad voor onderzoeksbeleid. Voorts telt het GeBu nog drie vice-rectoren. Twee ervan waren *the usual suspects*: Filip Abraham, decaan van de faculteit economie en Marc Waer, hoofdgeneesheer van Gasthuisberg. Marc Waer was een logische keuze: hij was binnen Gasthuisberg de discrete, maar overtuigde verdediger van Vervenne's programma. Filip Abraham — die trouwens erg goed bij de studenten ligt — moest zich als decaan wat meer op de vlakte houden, maar het is een publiek geheim dat Vervenne en hij twee handen op één buik zijn. Markant detail: de moeder van Abraham, Emma Vorlat, was onder rector Dillemans (1985-1995) vice-rector Humane Wetenschappen. Zij was de eerste vrouw in een Leuvense rectorploeg.

Vrouw

Vervenne zorgt nu vijftien jaar later voor een tweede keer voor een vrouw aan de top van de universiteit: Karen Maex, vice-rector Exacte Wetenschappen. Afwachten wat deze relatief onbekende dame zal presteren. Haar aantreden en eerste beleidsdaden zullen door sommige decanen met argusogen gevolgd worden, want zij graaidennaast de fel

(foto Pieter Baert)

begeerde functie van vice-rector.

Buiten de drie coördinatoren en de drie vice-rectoren, maken de Algemeen Beheerder, Koenraad Debackere, en de campusrector, Piet Vandenaabeele, van de KULAK het GeBu compleet. Zij waren al langer benoemd en blijven dus gewoon in functie. Beide heren zijn verbonden aan de Faculteit Economie, net als vice-rector Abraham. Voorts valt het op dat een van de hete hangijzers van de rectordebatten de genderproblematiek was, terwijl er nu maar één vrouw in de nieuwe ploeg zit. Een criticaster zou kunnen beweren dat Vervenne zich niet echt uit de naad heeft gewerkt voor de genderproblematiek, aangezien Dillemans enkele decennia terug ook al een vrouw in zijn ploeg had. Katlijn Malfliet van de werkgroep Vrouw en Universiteit liet echter al weten dat de benoeming van Karen Maex "een kleine, maar belangrijke stap" is en voor rector Vervenne "zeker geen daad zonder betekenis". Afwachten maar of dat ook in het verdere beleid zal blijken.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

FILMFIRMAMENT

Broken Flowers

Meer film in Veto? Dit jaar maken we er werk van! In deze gloednieuwe rubriek proberen wij telkens een recente release van de "andere" film te bespreken. Niet om elitair te doen, maar gewoon om een waardig alternatief te bieden voor de agressieve mainstream.

Robin Broos

Broken Flowers wordt gedragen door Bill Murray, wat onvermijdelijk de link legt met *Lost In Translation*. Deze keer zit Murray niet vast in een huwelijk, maar lijkt er een einde te komen aan zijn bestaan als Don Juan. Wanneer zijn laatste verovering hem met slaande deuren verlaat, vindt Don (wat een originele voornaam) Johnston een brief op zijn deurmat. Zo'n twintig jaar geleden, tijdens één van zijn affaires, heeft Don de schrijfster wat meer gegeven dan alleen wat gezelschap. Hij heeft een zoon en deze is op weg om zijn vader op te zoeken.

Uiteraard is de brief anoniem en laat zelfs de poststempel niet toe te raden uit welke staat de brief afkomstig is. Don is niet bepaald geboeid door deze nieuwe factor in zijn leven, maar zijn vriend Winston is steevast van plan het mysterie op te lossen. Hij laat Don een lijst maken van alle mogelijke moeders. Wat volgt is een lange roadtrip langs liefdes uit vervlogen tijden.

Het is boeiend samen met Don te ontdekken hoe verschillend deze vrouwen zijn en wat ze de afgelopen twintig jaar zoal hebben uitgespookt. Ook het Sherlock Holmes-effect is leuk. Je betrapt er jezelf op hoe vaak je denkt: "Tiens, deze vrouw zou wel eens de moeder kunnen zijn, dit is duidelijk een aanwijzing".

Roadmovie

De film toont aan dat Bill Murray een genre apart is geworden. Het is duidelijk dat de scenarist deze acteur voor ogen hield tijdens het schrijven van de film en de vraag is of dat wel de juiste manier van werken is.

Net als in *Lost In Translation* zit Murray met een intense tweestrijd: hij wil niet toegeven aan het feit dat het onbekende - zijn zoon - hem wel aantrekt. Ondanks dat de verhaallijn vaak wat flets overkomt, is het een plezier de acteur een hele film lang aan het werk te zien.

Roadmovies zijn vaak rustgevend en dat is ook hier niet anders. Wie niet houdt van films die traag op gang komen (en dat ook blijven), zal het moeilijk hebben wakker te blijven. De overgangen tussen de scènes beklemtonen het rustige gevoel. Telkens fadet de eerste scène uit naar een zwart scherm waarna de volgende prompt begint. Een op het eerste gezicht achterhaald montage-effect dat toch heel efficiënt blijkt.

Naast de topprestatie van Murray is de soundtrack een aspect dat deze film overeind houdt. Dons vriend Winston is niet alleen een amateur-detective; hij is het soort vriend dat graag zijn gelukservaringen tot vervelens toe wil delen met zijn dierbaren. Zo nu en dan stelt hij een compilatie Ethiopische muziek samen voor Don en voor zijn doortocht is dat niet anders. Hetzelfde melodietje is zowat de rode draad doorheen de roadtrip. Wie een brede muzieksmaak heeft, zal ongetwijfeld houden van deze soundtrack, waar exotische muziek, opera en Marvin Gaye hand in hand gaan.

Steekkaart

Regie: Jim Jarmusch

Cast: Bill Murray, Jeffrey Wright, Sharon Stone, Frances Conroy, Tilda Swinton

Duur: 105'

Release: 28/09/2005

Kort: Rustige roadmovie met topprestatie van Bill Murray.

studio
L E U V E N

LARS VON TRIER GEWIPT

Maak plaats voor Leuvens DOCVILLE

Super Size Me, Fahrenheit 9/11, The Story of the Weeping Camel: het zijn maar enkele voorbeelden van de reeks documentaires die het witte doek het voorbije jaar overspoelden en vele kijklustigen wisten te bekoren. Zet u klaar op uw stoel, want naast het Internationaal Kortfilmfestival herbergt Leuven nu ook een documentairefestival!

Nele De Meyer

Het kriebelt niet alleen bij de studenten nu het startschot voor het nieuwe academiejaar gegeven is. Ook Cinema ZED bereidt zich voor op een spetterende openingsweek met een ongewoon programma. Hoewel documentaires de laatste tijd steeds meer kijkers weten te lokken, blijft het aantal op feiten berustende films dat de weg naar het grote publiek vindt erg klein. ZED besloot dan ook uit te pakken met DOCVILLE, een gloednieuw documentairefestival dat plaatsvindt van 28 september tot en met 4 oktober. Opzet van de organisatoren is het presenteren van het neusje van de zalm van de recente internationale documentaireproductie. Negen films over de meest uiteenlopende onderwerpen en gemaakt in de meest uiteenlopende stijlen werden naar Leuven gehaald om ze vervolgens op het publiek los te laten.

Stelten

Dat het programma van DOCVILLE eenieder zal weten aan te spreken, staat buiten kijf. Zo gaat *The Other Final* over de twee slechtste voetbalploegen ter wereld die het tegen elkaar opnemen. In *Dig!* wordt de vriendschap tussen de twee muziekgroepen Brian Jonestown Massacre en de Dandy Warhols in de kijker gezet, terwijl *The Devil's Miner* dan weer focust op het harde leven van kind-mijnwerkers in Bolivia. Dan zwijgen we nog over *Mr. Right* waarin New Yorkse carrièrevrouwen op zoek gaan naar dé ware, of *Czech Dream* over twee Tsjechische filmstudenten die goed gemarkete lucht verkopen en het land op stelten zetten. Johan Van Schaeren, medewerker van

Cinema Zed, wist ons te vertellen waarom de negen documentaires niet mogen ontbreken aan het Leuvense filmfirmament.

Veto: Hoe zijn jullie op dit idee gekomen?

Johan Van Schaeren: «Enerzijds werden er al een hele tijd documentaires in de maandelijkse programmatie opgenomen. We wilden nu een tandje bijsteken door meerdere exclusieve documentaires te projecteren, wat tevens een manier is om het genre extra in de verf te zetten. Documentaire films zijn immers zelden of nooit commerciële producties en worstelen dan ook met een probleem van distributie in het reguliere commerciële bioscoopcircuit. Wij willen de documentaire nu in de schijnwerpers zetten en zo ons steentje bijdragen tot de promotie en distributie van het genre. Anderzijds zochten we net als de voorbije jaren met de 3D-films en de tien beste films aller tijden, naar een speciale manier om het seizoen te openen.»

Veto: Welke selectiecriteria hebben jullie gehanteerd?

Van Schaeren: «We hebben er bewust voor gekozen om de documentaires die bedoeld zijn voor uitzending op televisie, te vermijden. Dit geldt zowel voor vorm als inhoud: een film die cinematografisch een groot scherm vereist en tevens niet handelt over een welbepaald sociaal-politiek thema maakt meer kans. Bovendien hebben we gezocht naar een frisse en originele invalshoek. DOCVILLE wil immers complementair zijn aan wat reeds op televisie vertoond wordt.»

Meer info www.cinemazed.be

ERASMUSDAGBOEK: SARAH IN WENEN (1)

Geitenwollen sokken in september

Vrijdag 9 september, toen is het begonnen. De weken vol gulzig 'uitkijken naar' waren voorbijgevoegen. Nog acht dagen, dacht ik plots. Nog acht dagen om mijn spullen bijeen te rapen. Om torens kleren, boeken en prullen te stapelen en daarna vast te stellen dat die veel te groot zijn. Acht dagen om uit te kiezen wat je echt niet kan missen. Maar ja, wat is dat, wat je echt niet kan missen?

Sarah Garré

Op zondag 18 september ben ik naar Wenen afgezakt. Een lange nacht op de bus bracht me richting de poortgebouwen van Oost-Europa. Ik had me laten wijsmaken dat het in de zomer meestal rond de 30°C is en dat het in de winter rillen is tot soms -15°C. Dat eerste moet ik nu met spijt tegenspreken, want ik heb mijn warme geitenwollen sokken al willen bovenhalen deze week. Brrr, Wenen is koud, neem het van me aan.

Maar waar was ik weer? Oh ja, zondag 18 september. Staalblauwe hemel, autoloze zondag in onze weidse hoofdstad. De frivole friste van een vroege herfst dag begeleidde me naar Brussel waar ik met een klein hartje de bus instapte, op weg naar weg van hier. Het begon meteen goed, toen een vriendelijke Bratislaaf een spraakwaterval over me uitstortte. Zelfs tijdens de busklassieker *Titanic* was deze sympathieke jonheer niet te stuiten, dus restte me

niet meer dan een stuntelig gesprek in onze tweede landstaal.

Toen ik 's morgens op de Südtirolerplatz in Wenen stond, wist ik weer waarom ik op Erasmus wou gaan. Wenen is groot, prachtig en vol leven. *Göttlich*, zou ik hier tegen mijn ganggenootjes zeggen. De mensen zijn hier ook supervriendelijk. Ik werd aan de bushalte opgehaald en prompt getraakteerd op een mok hete koffie. Pumi heet mijn erasmusbuddy en jawel, het is een meisjesnaam. Na hevige discussies in Leuven over het geslacht van de geheimzinnige Pumi, kan ik nu bevestigen dat de ongelukkige jongen met deze *furchtbare* naam niet bestaat. Gelukkig! Alleszins, dat lieve meisje nam me mee op twee metro's en twee bussen en eindelijk stond ik voor mijn nieuwe thuisbasis. Een zeventien verdiepen tellende *Stufenbau* met een ongelooflijk uitzicht op Wenen. Niet voor niets draagt het ding de naam *Haus Panorama*. Ik heb alles maar snel uitgepakt en ben de stad ingetrokken.

First things first. Ik ben me meteen gaan aanmelden in het dichtstbijzijnde *Bezirksamt*. In Wenen moet iedereen die langer dan drie dagen in de stad

blijft zich officieel bekend maken. Vraag me niet waar dat allemaal goed voor is, behalve voor de werkgelegenheid dan, maar ik heb het toch maar gedaan. Dan richting Internationale Betrekkingen van de Universiteit, naar het *Studiendekanaat*, naar het Weense sportkot enzovoort.

Tussen al dat heen-en-weer-geloopt en geregeld door, heb ik gelukkig al wat leuke cafeetjes ontdekt. Der Tunnel bijvoorbeeld, waar je heerlijk *Fladenbrot* kan eten. Dat lijkt een beetje op die platte Marokkaanse broden waar ze gesmolten kaas en allerlei sterk variërende ingrediënten tussen moffelen. Ergens anders heb ik dan weer genoten van *Sturm*. Dat is een soort wijn, maar dan gemaakt van de vroege druiven. De drank bevat wat minder alcohol dan echte wijn, maar is een stuk zoeter. Vaak wordt ook prik toegevoegd. Mmmm, héérlijk.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

Middelpunt: Leuvense platenzaken

Leuven kent negen volwaardige platenzaken. Wie zeker niet opgelicht wil worden, kan beter uit zijn doppen kijken. Een groot aanbod is niet altijd een maatstaf voor goede bediening en goedkope cd's. Om de zaken te vergelijken noteren we de prijzen van een recente release (*de nieuwe van dEUS*), een frequent goedkopere (*de eerste van Joss Stone*) en een cd van een lokale groep (*de laatste van Absynthe Minded*). We vragen de verkopers tevens naar de plaat *Red Onze Planeet* van Hugo Matthysen, die nergens meer te vinden is, maar wel peilt naar de behulpzaamheid van de verkopers.

PLATO

Tiensestraat 126

Plato is naast een platenzaak, ook een boekenwinkel. De verkopers zijn van alle markten thuis, al voel je dat men rekening houdt met het studentenkarakter van deze stad. Wie uitkijkt, kan ook cursussen aan een studentvriendelijke prijs op de kop tikken. Toch zijn er de laatste jaren zichtbare stijgingen in de prijzen, die wellicht te wijten zijn aan de massaverkoop van concurrenten waar ook Leuven niet van gespaard bleef. Natuurlijk doen de prijzen niets af van het vakmanschap. Zo valt de cd van Absynthe Minded zeker te bestellen. De eerste van Joss Stone staat hier hoog geprijsd, maar dat verhaal zal samenlopen met de problemen die iedere kleinhandel ondervindt sinds de komst van de 'groten'. Toch kan je achteraan in de winkel koopjes vinden, vaak van slecht verkopende albums. De Hugo Matthysen-test doorstaat Plato zonder kleerscheuren. De verkoper weet dat de cd niet meer te verkrijgen is, maar draait er toch zijn hand niet voor om om met alle mogelijke zoektermen in de beschikbare databases te zoeken. Hij verwijst ons tevens door naar Leuvense enige tweedehandszaak voor cd's: Sax. Een knusse platenruimte, waar Bach vriendschappelijk naast Zappa staat. De zangbuien van de verkoper neem je er best bij.

Prijs Pocket Revolution van dEUS: 17,99 euro

Prijs Soul Sessions van Joss Stone: 17,99 euro

Prijs New Day van Absynthe Minded: Niet voorradig

DISCOBAR

Diestsestraat 148

De muziek komt ons al tegemoet wanneer we deze zaak naderen. Aan opvallende reclame hebben ze hier geen nood. Discobar is niet echt de zaak voor als je op zoek gaat naar de nieuwste cd van Frans Bauer. Er worden vooral vinylplaten verkocht en of we onze testplaten gingen vinden, dat leek van begin af aan al onwaarschijnlijk. Deze zaak was lange tijd voor dj's dé platenzaak bij uitstek om aan hun materiaal te geraken. En in hun genre zijn ze nog steeds een aantrekkingspunt voor dance- en technoliefhebbers. We stonden nog maar enkele ogenblikken op de rekken te turen, op zoek naar iets van dEUS, Absynthe Minded of rock tout court, of de uitbater schoot ons al te hulp. Daar ging onze dekmantel. Neen, hij kon ons niet helpen met ons lijstje rockplaten. "Hugo Matthysen", dat kregen we er zelfs niet meer uit. Met de staart tussen de benen dropen we af. Voor de nieuwste cd van je favoriete artiest kan je beter ergens anders terecht. Maar als vinyl en draaitafels tot je natuurlijke werkterrein behoren, dan heb je deze zaak ongetwijfeld al eerder ontdekt.

SAX

Parijsstraat 31

Geen enkele cd van onze boodschappenlijst werd hier gevonden, maar geen nood. Sax is niet voor niets een speciaalzaak. Wie op zoek gaat naar jazz- of folkmuziek is hier aan het juiste adres. De meest exotische platen liggen hier niet alleen in de bakken, de verkopers kunnen er ook heel wat over vertellen. Jazz is geordend op naam en genre, folk en wereldmuziek kan je ook op land opzoeken. De Franse en Engelse chansons krijgen ook hun plek, dus eigenlijk hadden onze gezochte cd's hier niet misstaan. Wie ze hier wil kopen, kan ze ook zeker bestellen. Sax is echter vooral bekend om haar tweedehands collectie cd's en vinyl. Wie na een identiteitscrisis besluit alle dancemuziek te ruilen voor metal, kan hier gouden zaken doen. Omdat andere platenzaken doorverwezen naar Sax om de inmiddels onbeschikbare Matthysen-cd, is de teleurstelling des te groter dat ze ook hier niet in de rekken ligt. Toch laat de baas weten dat we het zeker in het oog moeten houden, want met tweedehandsverkoop weet je nooit wat er binnenvalt. Het valt te betreuren dat de baas tijdens ons bezoek zijn verkoper afsnauwde om een zichtbaar onnozel incident (omwille van pennen die niet op hun plaats lagen). Zulke berispingen horen misschien niet plaats te vinden wanneer er klanten in de zaak staan. Wie daar mee om kan, zal hier zeker fijne snuistermomenten meemaken.

(foto Roman Verraest)

Dit oudje onder de Leuvense muziekwinkels mag dan al vijftientig zijn, het is hipper dan ooit. Het klassieke interieur is een echte verademing. In deze zaak is in de platenbak snuffelen een echt plezier. Dankzij de talrijke steekkaarten vind je jouw favoriete artiest in een wip terug. JJ-Records is wel niet de ruimst bemeten winkel die we bezochten, maar beschikt over een uitgebreide collectie. Je vindt er alle stijlen gaande van hitgevoelige pop over donkere techno tot alternatieve rock. Zelfs de meest veeleisende

muziek liefhebber vindt hier wel iets naar zijn smaak. De albums van Absynthe Minded waren dan wel uitverkocht, maar eind deze week konden we ze weer in de rekken vinden, wist de vriendelijke verkoper te vertellen. Ook de Hugo Matthysen-test doorstond de man achter de toog zonder kleerscheuren. Op de vraag raadpleegde hij onmiddellijk de databanken van hun twee leveranciers. "Sorry, die cd zal je niet meer vinden in de winkels", moest hij ons teleurstellen. "Maar misschien vind je nog wel iets in twee-

dehandszaken of op het Internet?" Op de koop toe kregen we enkele goede websites aangeraden waar we misschien wel iets konden vinden. Klantenbinding met de K van klasse. Misschien hier toch beter geen Britney Spears kopen...

Prijs Pocket Revolution van dEUS: 16,50 euro

Prijs Soul Sessions van Joss Stone: 9 euro

Prijs New Day van Absynthe Minded: 12,80 euro

FNAC

Vital Decosterstraat 7

Wie kent Fnac niet? De grote winkel op de Bondgenotenlaan verkoopt alles wat met media te maken heeft en dus ook cd's. Op de eerste verdieping staat, ruim ingericht, een uitgebreide collectie muziek, zacht tapijt, een handig zoekstelsel op de computer, stemmige verlichting en geüniformeerd personeel: het lijkt de droom voor elke muzikliefhebber. Toch zie je weinig echte muziekfreaks rondlopen. Daar zitten de weinig gespecialiseerde collectie en de relatief hoge prijs wellicht voor iets tussen. Voor Hugo Matthysen moet de jongen achter de balie niet eens op zijn computer kijken: "Die zoektocht mag je staken. Die cd is al jaren niet meer verkrijgbaar." Als we met onze zieligste blik vragen of dat betekent dat we hem ook niet meer kunnen bestellen, verklaart hij: "Nee, dat gaat niet. Ik zoek hem ook al jaren, want mijn exemplaar is versleten. Je kunt hem nog in tweedehandszaken proberen te zoeken, maar ook daar ga je hem niet meer vinden, denk ik." Snel, correct en duidelijk: zo hebben we het graag.

Prijs Pocket Revolution van dEUS: 15,49 euro (Groene Prijs)

Prijs Soul Sessions van Joss Stone: 11,47 euro

Prijs New Day van Absynthe Minded: 16,09 euro

COMPACT 500

Diestsestraat 128

Compact 500 lijkt de grootst mogelijke broelwinkel uit de buurt. Schijn bedriegt niet helemaal, maar je kunt hier wel een aantal goede zaakjes doen als je uitkijkt. De winkel heeft een aanbod van zeer recente releases, die vaak dezelfde standaardprijs van 16,90 euro hebben. Je vindt hier vooral de commerciële successen, wat wellicht verklaart waarom Absynthe Minded niet in de rekken ligt. dEUS is dan weer niet commercieel in de zin van het genre, maar ze verkopen wel goed. Verder is er een zeer ruim aanbod aan interessante koopjes. Albums van grote namen die gemiddeld meer dan twee jaar oud zijn, kan je hier voor een appel en een ei vinden. Niet de klassieke 7,99-acties zoals in de groothandel, maar vaak zelfs onder die grens. De sympathieke verkoper legt uit dat de winkelketen failliete zaken opkoopt en hun voorraad aan voordelige prijzen doorverkoopt. De recente cd's zijn uiteraard nieuw besteld, maar ook die prijzen zijn relatief laag. Het verlies halen ze uit de opbrengsten uit de koopjesafdeling. Het broelgehalte van de winkel komt echter voort uit de talloze foute compilaties die achteraan in de winkel liggen. Volgens de verkoper maakt Compact 500 daar een deel zelf van. Ze kopen de (wellicht spotgoedkope) rechten van partynummers op, om ze dan zelf op cd te zetten. Om deze redenen is het dus niet mogelijk om cd's na te bestellen, dus geen Hugo. Pas op voor de vaak loeiharde technomuziek!

Prijs Pocket Revolution van dEUS: 16,90 euro

Prijs Soul Sessions van Joss Stone: Niet voorradig

Prijs New Day van Absynthe Minded: Niet voorradig

BILBO

Herbert Hooverplein 15

In platenzaak Bilbo heerst een aangename sfeer van ingewijdheid, wat niet-ingewijden niet zou mogen afschrikken. De man achter de balie ziet eruit alsof hij persoonlijk de opnamesessies van een aantal historische albums heeft geleid: een beetje afgeleefd, maar taaier dan superlijm en met meer kennis van muziek dan de hele Pop-encyclopedieredactie samen. Zonder een woord te zeggen, schuift hij cd's in hoesjes, helpt hij klanten en plakt hij prijsstickertjes op cd's. Allemaal tegelijk. Als deze man iets zou zeggen over een album, zouden ze hem op zijn woord geloven. Maar hij zegt dus niets. Op de pertinente vraag naar Matthysen moet de man achter de balie wel antwoorden. Hij knikt langzaam en spreekt uiteindelijk: "Al tien jaar niet meer in de catalogus." Nergens kregen we een beknopter antwoord, maar nergens wisten we meteen zo duidelijk welke cultstatus Hugo en zijn Bomen hebben.

Prijs Pocket Revolution van dEUS: 14,98 euro

Prijs Soul Sessions van Joss Stone: 8,50 euro

Prijs New Day van Absynthe Minded: 13,50 euro

Beste koop!

JJ-RECORDS

Parijsstraat 32

FREE RECORD SHOP

Diestestraat 89-91

Dat blauw en geel ook de lijfkleuren van de Lidl zijn, is helemaal geen toeval. Binnenstappen in de Free Record Shop verschilt niet veel van het wekelijkse bezoek aan onze lievelingssupermarkt. Bij het binnenkomen worstelen we ons langs rekken vol goedkope dvd's en prullaria, vooraleer we de cd-bakken vinden. Trek er genoeg tijd voor uit als je hier het laatste album van je favoriete groep komt zoeken. De rekken mogen dan al alfabetisch gerangschikt zijn, de cd's zijn dit zeker niet. Het kostte ons behoorlijk wat tijd om onze testexemplaren uit het pak te vissen. Op onze vraag naar de cd van Hugo Matthysen, kregen we na een blik op de pc een vriendelijk maar erg kort antwoord. "Nee, die hebben we niet binnen." Op enige hulp bij onze zoektocht moesten we hier niet rekenen. Er stond nochtans geen volgende klant in onze rug te poken. Oké, dan zoeken we ons heil maar op een andere plek. Even controleren of hij deze cd voor ons kon bestellen, dat had hem alvast meer punten opgeleverd. Onze lievelingssupermarkt slaagt er in ons te binden met haar bodemprijzen. Welke troeven ze hier achter de hand hebben, weten we niet: de prijs of een goede bediening zijn het alvast niet. Free Record Shop is ook te vinden op de bovenverdieping van de C&A, al zijn de prijzen er exact hetzelfde.

Prijs Pocket Revolution van dEUS: 16,99 euro (Crazy Price)

Prijs Soul Sessions van Joss Stone: 8,99 euro

Prijs New Day van Absynthe Minded: 15,99 euro

AUDIOPOLIS

Diestestraat 47

Nogal een vreemde aanpak om muzikliefhebbers bij het binnenkomen met Vlaamse schlagers om de oren te slaan. Normaal gezien vind je die ergens achteraan, weggestopt in een hoekje. We wringen ons langs de anderstalige muziek, dvd's en rijen compilaties naar het achterste deel van dit winkeltje. Daar vinden we de alfabetische catalogus. Netjes gerangschikt en meer dan genoeg steekkaarten die het zoeken tot een minimum beperken. Deze winkel heeft zeker niet de grootste collectie, maar we vinden er zonder problemen wat we zoeken. Het laatste album van Absynthe Minded was helaas ook hier uitgeput. De vrouw achter de balie waakt als een moederkloek over haar winkel en snelt ter hulp waar nodig. Ze loopt dan ook rood aan wanneer een rolstoelgebruiker die al een poosje achter de balie stond, maar er nauwelijks bovenuit kwam, luidruchtig haar aandacht probeert te trekken. Blijkbaar vallen wij iets beter op, want ze snelt onmiddellijk ter hulp wanneer we een vraag hebben. Uit het blote hoofd weet ze te vertellen dat we aan die cd niet meer zullen geraken. Voor de zekerheid kijkt ze het nog even na, maar besluit dat we er niet moeten op rekenen die cd nog in een winkel te vinden. Voor de goede koop komen we hier niet terug, maar de bediening, die mag er zijn.

Prijs Pocket Revolution van dEUS: 17,99 euro

Prijs Soul Sessions van Joss Stone: 16,40 euro

Prijs New Day van Absynthe Minded: 15,99 euro

Het platenzakenonderzoek werd uitgevoerd door Robin Broos, Tom Van Breussegem & Gijs Van Gassen

JEAN-PIERRE MOMMENS EN ZIJN IDOLEN

"De jazz is voorbij"

Aan het einde van de Diestsestraat, vlak aan het station, loop je wel eens voorbij de Cirac, een inmiddels gesloten platenzaak. In de vitrine kan je echter nog steeds de mooiste foto's en handtekeningen van beroemde jazzmuzikanten bewonderen, maar ook portretten van Elvis of onze lokale wielervederter Poeske Scherens. Wij namen een kijkje aan de andere kant van het glas.

Robin Broos

Jean-Pierre Mommens schreef voor de Tweede Wereldoorlog nog de grootste vedetten van het witte doek aan, in de hoop gehandtekte foto's te kunnen bemachtigen. Een hobby die niet veel later een totaal andere invulling zou krijgen.

Veto: Cirac is al vijf jaar gesloten, maar u verandert nog regelmatig de vitrine.

Jean-Pierre Mommens: «Tijdens mijn loopbaan in deze zaak heb ik de grootsten uit de jazzwereld ontmoet. De foto's die je in de vitrine terugvindt, heb ik samen met een vriend gemaakt. Mocht ik het gedurfd hebben, dan had ik er nog veel meer kunnen hebben, want ik had alle contacten met hen. Ik wil nu de massa, of toch diegenen die het willen begrijpen, laten genieten van mijn foto's. Dat is onverwacht een geweldig succes geworden.»

Veto: Bewaart u een bijzondere herinnering aan één van die ontmoetingen?

Mommens: «Mocht ik een goede pen hebben, kon ik dat te boek zetten. Een van de mooiste momenten was mijn ontmoeting met de king, maar niet onder de vorm van Elvis Presley. Voor mij is dat meneer Louis Armstrong. Ik heb ook meerdere concerten van hem bijgewoond. Een andere bijzondere ontmoeting was met Duke Ellington. Louis is de king en Duke is de master.»

"Ik begrijp deze tijd niet"

haalt nu Elvis aan, maar hij is naar mijn gevoel de enige die niet dood is. Hij leeft nu pas. Zijn platen verkopen nog steeds even goed als vroeger. Dat is een *exception* op de regel, geen enkele andere vedette kan dat zeggen. Ik heb hem zelf nooit ontmoet of bezig gezien, maar dat heeft te maken met het feit dat hij amper optrad.»

Crooners

Veto: Deze winkel moet toch de oudste van Leuven geweest zijn?

Mommens: «Een heel juist idee heb ik daar niet van, maar dat zou kunnen kloppen. Mijn schoonvader is met de winkel begonnen rond 1925. In 1937 ben ik hier als klant binnengekomen en *gelukkig* was er in deze zaak een dochter. Ik heb haar gehuwd en zo ben ik assistent geworden van mijn schoonvader. Uiteindelijk ben ik directeur van de zaak geworden tot ik in 2000, na zestig jaar werken, de winkel heb

gesloten.»

Veto: Dit was een speciaalzaak.

Mommens: «Je moet een verschil maken. Het jaar 2005 moet je niet vergelijken met de gouden jaren. Men spreekt van de *Golden Sixties*, akkoord, maar daar komt ook een einde aan. Ik kan u dat onmogelijk wijs maken. Je moet het zien met de bril van destijds, want alles is tijdsgebonden. Dat kan je zien aan de klededrucht, de haartooien of de eetcultuur. In die tijd waren wij een gespecialiseerde zaak, bijvoorbeeld in het folkloregenie. Nu heet dat dan weer wereldmuziek, maar dat kan dan ook rap, acid of fusion zijn. Andere van mijn specialisaties waren militaire marsmuziek, jazz en ook de entertainmentmuziek zoals Franse en Engelse chanson. De echte *crooners*, dat bestaat allemaal niet meer.»

Decibelverwerkers

«Men heeft een tijd gesproken van charleston, quickstep of zelfs disco, maar daar hoor je allemaal niets meer over. Alles is tijdsgebonden en dan is het nog moeilijk om van een speciaalzaak te spreken. Vroeger bestond dat, maar nu niet meer. Sta me toe dit te zeggen, maar alles is rommelig nu. Ik heb daar alle respect voor, alles evolueert. In de muziek van vandaag zit geen diepte meer zoals vroeger, alles is eenlijnig. Vroeger had je bijvoorbeeld de bassen die klonken: *pom pom, pom pom*. Nu hoor je *paf, paf, ping, pang* en we zijn weg. Decibelverwerkers, zo noem ik dat. Er zijn geen drumbegeleiders meer, maar kappers. *Houtkappers*. Dat is de tijd, ik breek dat niet af, maar mij spreekt dat niet aan.»

Veto: Informeert u zich nog over de moderne muziek?

Mommens: «Nee. *Den ouderdom* speelt een rol. Er is een tijd van komen en één van gaan. Ik kan niet meer volgen en ik kan mij ook niet meer aanpassen. Mijn gehoor is in al die jaren gericht op bepaalde aspecten van muziek die er nu niet meer aan te pas komen.»

«Vroeger draaide alles rond arrangementen en die waren ook verschillend voor verschillende opstellingen. Nu telt dat niet meer; men is muzikant en men speelt. Sinds Claude François met zijn *girls* begonnen is, zie je niets anders meer. Alle apentoeren die er aan te pas komen, waren daarvoor niet nodig. Ik begrijp deze tijd niet en ik kan mij er ook niet op toelagen om hem te kunnen begrijpen. Maar het is er, het mag en het moet er zijn. Tegen de evolutie kan je niets doen.»

(foto Stijn De Meyere)

«De jazz is ook van korte duur. De jazz is voorbij en dat komt nooit meer terug. Toen ik mijn winkel heb gesloten, ben ik voor achttien dagen naar New York geweest. Vaak zag ik op platenhoezen dat ze live waren opgenomen in de jazzclubs van New York. Ik dacht dat ik de hemel inging door naar Amerika te reizen, maar dat is één van mijn grootste desillusies geweest. De meeste van die clubs zijn verdwenen. Neem alle klinkende namen uit de jazz. Waar zijn ze? Ze spelen allemaal hun serenade hierboven. Niemand gaat ze kunnen vervangen en daar is ook geen vraag naar.»

Compacts

Veto: Kwamen er vroeger veel studenten in uw winkel?

Mommens: «Zeker, maar dat waren vooral de Waalse studenten. Sinds de splitsing heb ik nog amper studenten gezien. De Walen waren dan ook grotere jazzliefhebbers dan de Vlamingen. Maar we mogen ook niet vergeten dat er intussen een evolutie ontstond in de branche. Vroeger kwamen de studenten platen kopen, alleen voor de hoes. Ze hingen die omhoog in hun kot of lazen de teksten die erop stonden. Dat bestaat niet meer, die presentatie. De teksten in de compacts (*cd's, rb*) kan je niet lezen, zo klein zijn ze gedrukt.»

«Eind jaren zeventig is een grote man uit de jazzwereld, Art Blakey, komen optreden in het STUK in Leuven. Weet je hoeveel mensen er in de zaal zaten? Een negentigtal studenten! Dat is niet te geloven. Sinds de splitsing van de universiteit is Leuven op dat vlak een dode stad geworden. Het is niet overdreven dat ik sindsdien veertig procent van mijn cliënteel ben verloren, maar ik wil hiermee niet aan talenkwesties doen.»

Regelmatig veranderen de foto's in de vitrine van Cirac, Diestsestraat 219

ACCO-aandeel

daar word je sterk van

(advertentie)

Word Acco-lid en geniet levenslang
van een korting van

15%*

Cursussen, verplichte en aanbevolen lectuur, papier- en kantoomateriaal... je hebt de volgende jaren heel wat studiemateriaal nodig. Al deze zaken vind je bij Acco Leuven.

Acco is één van de grootste studenten-coöperaties van Europa. Ze telt meer dan 150 000 aandeelhouders. Ook jij kan één van hen worden. Voor de kleine som van € 31 ben je voor de rest van je leven Acco-aandeelhouder, en geniet je van de voordelen. Niet alleen van het aanbod aan boeken, cursussen en kantoomateriaal, maar ook van 15% korting op de meeste van deze producten.

Kom snel langs!

Als je in één van onze boekhandels inschrijft voor een Acco-aandeel, dan krijg je er gratis nog enkele sportieve extra's bovenop: de enige echte Acco-Citybag én de gratis Fitness dagpas bij SportOPolis.

Kom dus snel langs en zet het academiejaar gespierd in!

* op Acco-uitgaven, cursussen, papierwaren en kantoomateriaal, niet geldig op promoties.

Tiensestraat 134, Leuven
Tel.: 016 29 11 00 - Fax: 016 20 73 89
boekhandel@acco.be

Campusshop, Celestijnenlaan 200P
(De Moete), Heverlee
Tel.: 016 29 11 00 - Fax: 016 20 73 89
boekhandel@acco.be

Gebruik je Student-Leuvenpass in zoveel mogelijk handelszaken: een wedstrijdformulier is beschikbaar bij alle deelnemen-de handelszaken.

Daar kun je ook een Student-Leuvenpass krijgen als je er nog geen hebt, maar dat kan ook bij een van de studentenkringen van de KUL die de Student-Leuvenpass verdelen.

(advertentie)

Bij een ex-aequo geldt deze schiftingsvraag: hoeveel punten hebben de 10 hoogstgeplaatste deelnemers in de wedstrijd-periode samen gespaard?
Antwoord:ptn.
Mijn passnummer is:

Student

Leuvenpass

Heverlee - Kessel-Lo - Leuven - Wijkmaal - Wilsele

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Laptops vanaf 225 euro
Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 €
Schermen van 5 tot 100 €

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops en onderdelen

Recupc VZW Oude Diestesteenweg 3
3010 Kessel-lo info@recupc.be

Tel 016/25.91.03

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Woensdag 28 sept. 2005
16u-22u - Stadspark
Leuven

**STUDENTEN-
WELKOM
K.U.LEUVEN**

16u LOKO-concerten:
Absynthe Minded en
Feuerbach

19u OpeningsUUR
KULTUUR SIOEN

16u-22u K.U.Leuven en
Culturele Infomarkt

INFO: Cultuurcoördinatie
K.U.Leuven, 016 320 340
cultuur@kuleuven.be
www.kuleuven.be/cultuur

(advertentie)

PRESES VTK (1)

"Lessen, dat is tijdverlies"

Ook dit jaar voelen we elke week een preses aan de tand. Zij zijn nu eenmaal het uithangbord bij uitstek van een kring. Maar wat denkt mama van kindlief zijn of haar ambities? We starten deze nieuwe rubriek met VTK-preses Jan Limet en zijn moeder.

Tom Van Breussegem

Veto: Cliché: Presessen zijn niets meer dan op macht beluste ego's.

Jan Limet: «Uiteraard ga ik daar niet mee akkoord (lacht). Op macht belust, dat moet je niet zijn, maar je moet er natuurlijk wel in slagen je mensen in de hand houden.»

Veto: Over welke eigenschappen moet een preses dan wel beschikken?

Jan: «Je moet vooral veel mensenkennis hebben, kunnen omgaan met mensen en weten wat je mensen kunnen. De juiste mensen op de juiste plaats inschakelen. Je moet vooral tesamen met je mensen plezier kunnen maken. En hen ondersteunen waar nodig.»

Veto: Daar zal ongetwijfeld heel wat tijd in kruipen. Hoeveel tijd ben je van plan om volgend jaar aan je taak te spenderen?

Jan: «Alle tijd die ik heb en misschien zelfs meer. Ik heb vorig jaar alles van nabij kunnen volgen dus ik weet waar ik me aan kan verwachten. Ik verwacht niet dat er mij veel tijd voor andere dingen zal resten. Uit ervaring weet ik dat als je na een TD om negen uur thuiskomt er een uur later wel iemand aan je bel kan hangen voor een of andere futiliteit. Dat hoort er nu eenmaal bij.»

Veto: De kans dat ze je dit academiejaar in de les zien is met andere woorden bijzonder klein?

Jan: «De lessen volgen, dat doe ik al een poosje niet meer. Dat moet van tweede kan geleden zijn.»

Veto: Je hebt ook een thesis. Denk je die gemakkelijk te kunnen combineren met je taak in de kring?

Jan: «Dat weet ik niet. Niels, die vorig jaar preses was, gaf me de tip om elke zaterdag er aan te werken. Dan zou dat wel in orde moeten komen. Ik wil alleszins proberen eerste zit te halen. Voor ik aan de slag ga wil ik drie maand vakantie en misschien een wereldreis maken.»

Moeder: "Ik denk wel

dat hij af en toe een les zal missen"

Veto: Men zegt wel eens dat een preses veel meer macht heeft dan de doorsnee student, is daar iets van aan?

Jan: «Misschien wel. In die zin dat je veel meer mensen kent en dan ook weet bij wie je terecht kunt als je een probleem hebt. Zo gaan we bijvoorbeeld ook vaak om met profen en mensen van de faculteit. Het is dan ook eenvoudiger om vriendschappelijk met die mensen om te gaan. Niet dat ze ons bevoordelen maar je voelt je wel meer op je gemak tijdens examens, bijvoorbeeld.»

Veto: Heb je soms de indruk dat er profen zijn die je anders behandelen?

Jan: «Niet echt, maar ik denk dat de meeste wel sympathie hebben voor ons en begrip hebben voor het feit dat we ongelofelijk veel tijd steken in het kringgebeuren en minder in het studiegebeuren»

Veto: Heb je al negatieve ervaringen?

Jan: «Ik merk dat sommige studenten

naar je opkijken als je preses bent en dat vind ik wel spijtig. Ik word dan ook niet graag aangesproken als preses. Het is juist mijn bedoeling om tussen de studenten te staan en dat ze de leden van het presidium zouden zien als gewone vrienden.»

Veto: In veel kringen wordt het presidium als een eliteclubje beschouwd.

Jan: «Ik ken inderdaad mensen uit andere presidia die zelfs hun kring-T-shirt niet durven dragen, omdat hun leden dit gewoonweg niet pikken. Ons lint wordt sowieso weinig bovengehaald. In tegenstelling tot Gent en Brussel, waar er veel meer belang aan wordt gehecht. Zo waren we eens te gast op het Bal van het VTK in Gent en haalde men ons uit de rij wachtenden, enkel omdat we een lint droegen en konden we zonder poespas binnen.»

Veto: Wat wil je dit jaar bereiken met je presidium?

Jan: «Dit klinkt ongetwijfeld erg cliché, maar in de eerste plaats zoveel mogelijk mensen bereiken. En een nieuwe attitude aankweken: een waarin we voortdurend proberen te vernieuwen en er voor zorgen dat we niet verstarren in oude gewoontes.»

Veto: Als je iets zou willen veranderen aan de universiteit, wat zou dat dan wel zijn?

Jan: «Misschien is dit iets erg persoonlijk, maar aan onze faculteit hebben ze er wat van weg om erg veel contacturen in te richten. Ze hebben het voortdurend over begeleide zelfstudie, wel, dat ze daar eens werk van maken. Als ze er eens voor zouden zorgen dat elk vak aan de universiteit een volledige cursus heeft. Dan kunnen mensen die niet veel aan lessen hebben hun vakken zelf blokken zonder te hoeven vrezan dat er dingen zijn die niet in de cursus staan.»

De mama

Veto: Was u er gelukkig mee toen u hoorde dat Jan als preses opkwam?

Mama Limet: «Energijds wel, want het is natuurlijk een goede vorming, maar anderzijds heb ik ook wel schrik dat hem niet veel tijd zal resten voor andere zaken, zoals studeren bijvoorbeeld. Ik denk wel dat hij af en toe een les zal missen.»

Veto: Denkt u dat hij bestand is tegen de stress die met zijn taken gepaard zal gaan?

Mama Limet: «Soms wel, soms niet. Hij heeft natuurlijk al heel wat watertjes doorzwoomen. Hij zat jaren in de jeugdbeweging en was ook vorig jaar al erg actief in het presidium.»

Veto: Wat zijn de eigenschappen die hem een goede preses zullen maken?

Mama Limet: «Hij is, denk ik, erg vlot en creatief. Hij zit vol ideeën en slaagt er in om de mensen aan te spreken?»

Veto: Hoe karakteriseert u hem het best, als een leider of als een vriend?

Mama Limet: «Oei, dat is moeilijk. Misschien toch het best als een vriend. Hij is niet echt een autoritair type.»

VAN 'T VAT (1):

THE FOOTLOOSE

Huckle Buck voor gevorderden

In deze nieuwe rubriek maakt Veto een kroegentocht. Deze keer geen fakbars, maar themacafés, cafés met een verhaal. De tocht start in *The Footloose*, een Westerncafé in de stationsbuurt.

Robin Broos

De leden van de *Van 't vat*-onderzoekscel houden op galabals of trouwfeesten steevast plaspauze tijdens klassiekers als de *Huckle Buck* of *In Zaïre*. Niet omdat die nummers fout klinken, maar omdat onze benen de bijbehorende pasjes niet altijd meester zijn. Wanneer je dan een café bezoekt waar men heel de avond staat te linedancen, ontstaat er een fundamenteel probleem: je kunt niet heel de avond op toilet blijven zitten.

Hier kom je toe in stijl: de moto's en pick-up trucks staan voor de deur geparkeerd. Een strakke jeans, hemd en

cowboyhoed zijn hier de *dressing-code*. De hele ruimte is bekleed met Amerikaanse vlaggen of symbolen. Op zes monitoren kunnen de klanten volgen welke optredens van lokale countryartiesten in het verschiep liggen en achteraan de Saloon is een heuse *gambling-room* opgezet. Het enige wat we missen zijn de klappen wanneer we binnenkomen, maar die vinden we dan weer terug bij de toiletten. 'Merries' en 'hengsten' zeggen de bordjes. Oog voor detail, dat hebben we graag in een themacafé.

Repetitief

Wie denkt dat deze bar een soort attractie is, heeft het mis. Tussen al deze opgeklede cowboys en -girls val je wel degelijk uit de toon. Hetzelfde geldt voor de dansen zelf. Op vrijdagavond worden er wel lessen gegeven, maar zelfs dan is er voor beginners geen beginnen aan. We kunnen ons wel iets voorstellen bij de basistermen als *step*, *shuffle* of *cross*, maar wanneer de oefenrondes vijf maal trager gaan dan de echte dansen kan je als amateur beter blijven zitten. Linedance lijkt ons een zeer asociale dans. Men kijkt amper naar elkaar en zelfs tijdens de meest vette plakkers blijft het bij zedig elkaars hand vasthouden. Voor wie het dansen geen mentale activiteiten meer vereist, kan een pistoolgebaar of ander handenwerk voor een aangename afwisseling zorgen tijdens het kijken naar een op zich zeer repetitieve dansvorm. Het cliché dat vrouwen liever dansen dan mannen wordt ook hier bevestigd. Als er dan al duodansen zijn, worden de koppels vaak vrouw-vrouw samengesteld.

"Je vindt echt geen grotere cowboy dan Tobback"

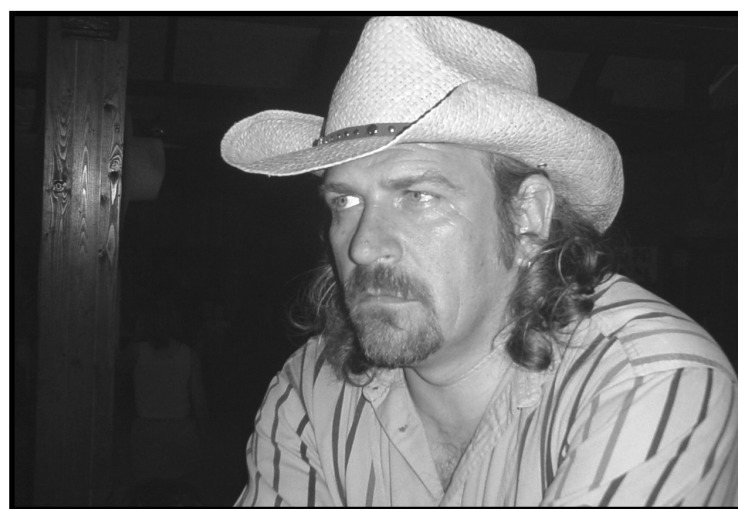
Countryfeeling

Na een tijdje incognito de bar te verkennen, roepen we er een kenner bij. De man achter de toog lest niet alleen onze dorst, hij is tevens de zaakvoerder. **Patrick Van Criekingen:** «The Footloose bestaat in december twee jaar. Om ons kenbaar te maken doen we regelmatig demonstraties tijdens braderijen, al hebben

we hier vooral vaste klanten uit de streek. De mensen hier hebben allemaal één ding gemeen: de *country feeling*.»

Veto: De naam Footloose komt wellicht van de gelijknamige film. Die had toch niet zozeer de *country feeling*?

Van Criekingen: «Dat klopt, maar Footloose is meer een gezegde. Neem het leven zoals het komt, wil dat zeggen. In het geval van onze Saloon heeft het lang geduurd eer de zaak met de stad rond was, maar we zijn net zoals in de film blijven gaan voor onze zaak. Je vindt echt geen grotere cowboy dan

(foto Hanne Vermeiren)

Tobback, al moet hij hier niet komen!»

Veto: Naast countrymuziek, hoor je hier bijvoorbeeld ook Lord of the Dance.

Van Criekingen: «Er is dan ook een verschil tussen country en non-country linedance. Dat laatste kan net zo goed de Plopdans of Frans Bauer zijn. Verder is er ook popdance en demodansen, wat meer oog heeft voor het showelement.»

Veto: Komen hier ook studenten?

Van Criekingen: «Neen, al is dat in het begin wel gebeurd. Een groepje van die mannen kwamen naar hier om onze klanten uit te lachen.

"Je gaat ook niet headbangen in een salsacafé"

Je begrijpt ook dat wie de dansen niet kent, op de dansvloer enkel in de weg loopt. Daar is een schermutseling van gekomen en sindsdien hebben we hier geen studenten meer gehad. Iedereen is hier welkom, maar ze moeten het thema respecteren. Je gaat ook niet *headbangen* in een salsacafé.»

Veto: Zijn jullie niet in het verkeerde land geboren?

Van Criekingen: «Neen, wij dragen Amerika wel in ons hart. Wat daar allemaal kan en mag, is hier niet in te beelden, maar het is niet dat wij Bush een kus gaan geven. Natuurlijk is dat een mes dat aan twee kanten snijdt. Er zijn in België ook veel voordelen.»

Kenmerken

Locatie: Vanden Tymplestraat 12-14
Pint: Primus uit een flesje (1,60_) of Bud.
Koffie: Met een koekje.
Hengstentoilet: Geen geurende blokjes of vliegen in de urinoirs.
Merrietoilet: Vuilnisbakjes werden goedgekeurd door de vrouwelijke proefpersoon.

Meer info www.thefootloose.be

Klassieke elektronica of elektronisch klassiek?

Wie zich bij klassieke muziek nette heertjes inbeeldt in driedelig pak met een pruimenmondje en een stradivariusviool in de aanslag, heeft het niet helemaal bij het rechte eind. Dat bewijst de programmatie van Transit, Festival voor Nieuwe Muziek in Leuven.

Bram Delen

Het weekend van 30 september tot 2 oktober nodigen zij in het STUK jonge componisten uit die er hun ding mogen komen doen. Muziek van de 21ste eeuw is geen loze term: de gecomponeerde stukken zijn nagelnieuw, want komen voornamelijk uit de periode 2001-2004. Sommige stukken zijn zelfs gecomponeerd ter gelegenheid van het festival, waarop elektrische gitaar en contrabasblokfluit vrolijk worden gecombineerd. Elektronica en klassieke

instrumenten zijn voor deze jonge generatie componisten — hun leeftijd schommelt rond de dertig — een evidentere keuze dan men op het eerste zicht zou vermoeden. "Dat maakte het pittig," verklaart een woordvoerder van Transit laconiek, "we proberen aan te tonen dat experimenteel en toegankelijk elkaar niet tegenspreken. Zo verwerkt Peter Swillen klassieke muziek, maar voegt er elektronica aan toe." De gemiddelde leeftijd van het publiek waarop Transit mikt, ligt dan ook een stukje lager dan bij het doorsnee klassieke concert: "Wat niet wegneemt dat studenten en melomaniërs elkaar ontmoeten op ons festival."

Transit zoekt niet naar de alomtegenwoordige Belgische of buitenlandse namen. Er wordt vooral gefocust op jonge componisten, Vlaamse componisten en minder gespeelde werken van componisten uit binnen- en buitenland. Op één Amerikaan na zijn het allemaal Europeanen. Zij krijgen

op Transit een forum om te laten horen waar ze mee bezig zijn: "Bovendien komen naast met akoestische instrumenten gecomponeerde werken ook een stem-performance, elektronica en muzikale robotten aan bod. Daardoor zet Transit de deuren aardig open zonder te vervallen in populaire hipheid."

"We hebben ook geprobeerd om het geheel visueel aantrekkelijk te maken, zoals de stemperformer die een ongelooflijke mimiek heeft. In die zin is de drempel wat lager dan normaal, omdat er meer is dan enkel de klanken en de muziek," aldus Transit. Zo hebben Transit en het STUK elkaar gevonden: het STUK organiseert soms dingen die neigen naar klassieke muziek en vice versa: Transit brengt klassieke muziek in een hedendaagse outfit. De vorige edities van Transit konden een weekend lang zo'n achthonderd luisterlustigen bekoren. Dat zal dit jaar wat moeilijker liggen omdat — door het KlapSTUK

— het festival vroeger valt dan andere jaren. "Studenten zullen niet snel geneigd zijn het eerste weekend in Leuven te blijven voor een muziekfestival", vreest Transit, "al hopen we uiteraard op veel volk."

Het muziekweekend van Transit is erg gebald en daarin ligt haar kracht: zeven concerten in drie dagen tijd, daarnaast nog debatten en lezingen. Op de introductie die bij elk stuk gegeven wordt, zijn de componisten zelf aanwezig om het ontstaan en de aanzet van het werk wat te kaderen. Kortom: Transit is het ideale excuus om het eerste weekend van het academiejaar niet naar huis te moeten pendelen.

Studentenprijzen: 5 euro voor een avondvoorstelling, 4 euro voor een namiddagvoorstelling. Meer info en de programmatie vind je op www.kwadratuur.be

30CC OPENT MET WEEKJE FEEST

Aftrap met confetti

Wat heeft Leuven naast een kersvers academiejaar en dito rector nog meer in zijn mars? Juist ja, een cultuurcentrum met een gloednieuwe naam! Onderdoen voor de openingsweek van het STUK of Cinema ZED zit er niet in: 30CC tovert meteen alle toeters en bellen uit de kast om het jaar met bravoure te openen.

Nele De Meyer

30CC is de nieuwe naam van het *Cultuurcentrum Leuven* dat al sinds '92 actief is in de Schouwburg, de Minnepoort, het Wagehuys, de Romaanse Poort en de Predikerkerk. Daarnaast werken ze heel vaak op verplaatsing in Leuven. Als culturele dynamo wil deze organisatie ervoor zorgen dat de eenzame avonden op je kot voorgoed tot de verleden tijd behoren. Met een Weekje Feest wil 30CC het seizoen naar eigen zeggen met fijne kanonschoten inluiden. Er staan namelijk heel wat publiekstrekkers op de affiche, zo treden The Van Jets en Sven Van Hees in het voetlicht op respectievelijk 28 en 29 september. De Fanfare Special zorgde dit weekend al voor exotische en opzweepende ritmes dankzij een bontgekleurd allegaartje muzikanten uit alle hoeken van de wereld. Nieuwsgierig geworden naar de drijfveer achter dit gebeuren, legden we ons oor te luisteren bij 30CC'er Koen Adams.

Veto: Waarom die nieuwe naam?

Koen Adams: «We willen met die nieuwe naam onze nieuwe stijl benadrukken. Er zijn maar weinig mensen die weten op hoeveel locaties wij actief zijn. Ook willen we nu meer de aandacht vestigen op zowel onze reguliere als onze projectmatige werking: naast theater- en dansvoorstellingen bieden we bijvoorbeeld ook de projecten van Licht Gekanteld, de folk driedaagse, en Kulturama aan.»

Veto: Waar staat die 30CC eigenlijk voor?

Adams: «Het is een kort en krachtig logo, zowel om uit te spreken als voor visueel gebruik. CC staat natuurlijk voor Cultuurcentrum, 30CC kan je dan weer met de ogen half dichtgeknepen lezen als 3000, het postnummer van Leuven. Kortom, 30CC staat voor één grote organisatie die niet locatiegebonden is, dat moest dringend duidelijk gemaakt worden.»

Veto: Hopen jullie zo meer volk aan te trekken?

Adams: «Aan publiek hebben we nooit een gebrek gehad! Onze voorstellingen zijn vaak heel snel uitverkocht, we bereiken per seizoen zo'n 240.000 mensen. Je mag dus gerust stellen dat wij met 30CC de Champions League spelen (lacht). Studenten, die doorgaans later op een concert- of theateraankondiging ingaan, vallen daardoor wel sneller uit de boot. Dit proberen we te voorkomen door een uitweg te bieden via de projecten.»

Veto: Wat zijn de uitschieters van 30CC dit seizoen?

Adams: «We hebben een sterk en gevarieerd programma bijeen gekregen: van concerten van Gabriel Rios en de Levellers over Balfolklessen en een heus Wereldfeest tot de improvisatiekunsten van de Lunatics... Redenen genoeg om eens een kijkje te komen nemen dus!» Of het werkelijk een beginakkoord zonder valse noot wordt, daar mag u deze week zelf over oordelen.

De seizoensbrochure kan je bestellen op www.30CC.be

ZAAL EDEN WORDT ZAAL HET DEPOT

Vaste stek voor pop en rock

Vanaf dit jaar kan vzw Het Depot een volwaardig muziekcentrum uitbouwen in Leuven. De Leuvense gemeenteraad heeft immers beslist om zaal Eden aan het stationsplein voor drie jaar aan deze organisatie van pop- en rockactiviteiten te schenken.

Arne Saeys

Milow, The Rhythm Junks of Bugalu Soundsystem. Elke artiest die zaterdag 17 september op het openingsfeest van muziekcentrum Het Depot speelde was het erover eens: Zaal Eden is een prachtige concertzaal. Stijn Meuris noemde de zaal ooit zelfs 'Leuven's best bewaarde geheim'. Dat heeft te maken met de locatie van het gebouw. Verscholen in de rechterhoek van het Martelarenplein biedt een kleine ingang toegang tot één van Leuven's grootste concertruimtes.

Zaal Eden was dan ook oorspronkelijk een bioscoopzaal. Toen deze leeg kwam te staan, kocht Leuven de zaal op om er het Vlaams Radio Orkest te huisvesten. Hoewel dit orkest nog tot juni 2005 in het gebouw vertoefde, werden er vorig jaar al af en toe popconcerten georganiseerd door Het Depot. Toen was Het Depot nog een zwervend collectief dat concerten neerpootte op verschillende locaties zoals de Blauwe Kater, het STUK, Jeugdhuis Sojo, de Silo en natuurlijk zaal Eden.

Opslagplaats

Het Depot werd twee jaar geleden opgericht om de pop- en rockscene in Leuven nieuw leven in te blazen. De vzw ijverde niet alleen voor een volwaardige concertruimte maar zocht ook naar repetitielokalen, lesruimtes en opnamemogelijkheden voor lokale pop- en rockmuzikanten. Aanvankelijk dacht het stadsbestuur Het Depot onder te brengen in de voormalige opslagplaats van de douane aan de Vaart. De voltooiing van dit plan zou echter op zich laten wachten tot 2010. Met het vertrek van het Vlaams Radio Orkest uit zaal Eden bood zich een snellere en goedkopere oplossing aan. Het Depot mag nu de voormalige bioscoopzaal gebruiken voor concerten, opleidingen en repetities. Zaal Eden zal voortaan zaal Het Depot heten.

Op de affiche voor de komende maanden staan alvast een heleboel bekende namen: Leela James, 't Hof van Commerce, Ronny Mosuse, Millionaire, de Heideroosjes en nog meer lekkers. In de loop van het jaar worden daar ongetwijfeld nog veel meer optredens aan toegevoegd. Bij de keuze van de muzikanten zal echter rekening moeten gehouden worden met de beperkingen van de zaal. Enerzijds is de zaal te groot voor kleinschalige cluboptredens, anderzijds is de zaal te klein voor buitenlandse publiekstrekkers.

Het eerste probleem kan gemakkelijk verholpen worden. Men kan nog steeds optredens laten doorgaan in kleinere zalen zoals Jeugdhuis Sojo. Het tweede probleem ligt moeilijker. Grote massa's volk kunnen enkel terecht in de Brabantthal, waar de akoestiek het echter laat afweten. Het ultieme alternatief zou dus zijn om zaal Eden uit te breiden. De brandweer acht het alleszins mogelijk de capaciteit van zaal Eden te vergroten van vierhonderd naar achthonderd plaatsen. Verder wordt er nog gepland om de repetitieruimten en de leslokalen van Het Depot, die zich nu nog in de JB Van Monstraat bevinden, te integreren in de concertzaal aan het stationsplein.

www.hetdepot.be

(foto Pieter Baert)

"Eigenlijk genieten we nu nog steeds van een stukje studententijd"

"Ze rocken zo hard dat ik het in mijn broek deed," liet een reporter zich ooit ontvallen. Wel, woensdag speelt Absynthe Minded op het openingsconcert van de Leuvense Overkoepelende Kring Organisatie. Vergeet dus geen reserveslipje mee te brengen, want ook deze keer zijn de jongens van plan om er stevig in te vliegen.

Tom Van Breussegem

Naar jaarlijkse gewoonte vindt op de eerste woensdag van het academiejaar het studentenwelkom van de K.U.Leuven plaats. Deze editie wordt de infomarkt met standjes, van wat je aan de K.U.Leuven kan doen, opgeleverd door een optreden van muzikale wonderjongen Sioen. Niet alleen de K.U.Leuven zet haar beste beentje voor, ook de Leuvense kringen doen dat. Zo sloegen zij Absynthe Minded aan de haak om samen met Sioen het begin van het academiejaar kracht bij te zetten. De naam van de groep doet ongetwijfeld een belletje rinkelen bij elke muzikliefhebber. Zelfs als je jezelf niet tot deze categorie rekent, zullen verschillende van hun songs je bekend in de oren klinken. De groep strandde op de tweede plaats op Humo's Rock Rally in 2004 en sindsdien veroverden ze hun plaatsje in het Vlaamse muziklandschap. Maar hoe de vork juist aan de steel zit, dat horen we uit de mond van Jan Duthoy, de toetsenman van de formatie.

"Wij houden nogal van extremen"

Veto: Absynthe Minded ontstond als een éénmansgroep. Hoe groeide ze uiteindelijk uit tot de vijfkoppige formatie die ze nu is?

Jan Duthoy: «Bert had al een paar democd'tjes opgenomen op zijn kamer. Op het conservatorium heeft hij onze violiste leren kennen en ik zat ook in zijn klas. De bassist was een vriend van de violiste en zo zijn we begonnen als een akoestisch kwartet. Na een jaartje is er ook een drummer bij gekomen die we kenden van op het conservatorium.»

Veto: Hoe ontstaan jullie nummers?

Duthoy: «Wel, Bert zorgt voor de nummers en legt die dan aan ons voor. Het is niet zo dat we afgewerkte nummers onder onze neus geschoven krijgen. Vervolgens beginnen we te werken aan de arrangementen. We krijgen alle vrijheid om daar onze eigen ziel in te leggen.»

Veto: Jullie bestaan nog niet echt lang, maar na Humo's Rock Rally ging het wel erg rap, niet?

Duthoy: «Dat klopt, vanaf de eerste optredens zijn we opgepikt door ons huidige management. En vanaf de Rock Rally is alles razend snel gegaan. We proberen zo weinig mogelijk stil te staan en zo veel mogelijk nieuwe muzikale horizonten te verkennen.»

Ontlading

Veto: Een reporter schreef ooit neer: "They rocked so hard we peed our pants." Maken jullie er een sport van om zo hard mogelijk te gaan?

Duthoy: «Wij houden nogal van extremen. We zijn begonnen als een akoestisch kwartet en die muziek is van nature zacht van aard. Niet dat het niet rockte, maar dat was sowieso behoorlijk soft. Nu we ook elektronisch spelen en met de drums erbij, kunnen we zowel zachte en intieme muziek brengen als ook erg hard gaan. Bovendien houden we er van om ons op het podium volledig te laten gaan. Zo'n optreden is steeds een immense ontlading.»

Veto: Jullie muziek valt erg moeilijk in een bepaald hokje te stoppen. Alle mogelijke adjectieven worden gebruikt, gaande van cabaretachtig tot zigeunerachtig. Vanwaar die diversiteit?

Duthoy: «Ik denk dat dat vooral komt door ons instrumentarium. Zeker onze violiste heeft daar een grote bijdrage in. Als er viool in verwerkt is, noemt men het al rap Jangostijl. Soms heeft men het zelfs over Parijse invloeden. Vergeet niet dat we niet allemaal uit de rockmuziek komen. Bruno en Jacob komen uit de jazzwereld en hebben daar zelfs voor gestudeerd. Ik kom dan zelf meer uit het milieu van de klassieke muziek en op die manier denk ik dat we veel meer uit onze roots kunnen putten.»

Veto: Nu woensdag spelen jullie op het studentenwelkom van de K.U.Leuven. Maar jullie waren al eens eerder te gast in Leuven.

Duthoy: «Deze zomer stonden we op het podium van Marktrock. Dat was een zeer fijn optreden, er kwam een massa volk opdagen. We speelden in de vooravond en de Vismarkt stond stampvol.»

Veto: Jullie worden beschouwd als een rasecht Gents groepje. Vanwaar die sterke band met die stad?

Duthoy: «Ik denk omdat we elkaar net in Gent hebben leren kennen. Er is niemand echt afkomstig uit Gent, maar we wonen er nu wel allemaal vlak in het centrum. Het is een leuke stad waar veel muzikanten rondhangen en waar je veel inspiratie kan opdoen.»

Doorzakken

Veto: Heb je aan het conservatorium ook van het studentenleven geproefd?

Duthoy: «Ja, toch wel. Ik zat niet op kot, maar heb er toch met volle teugen van

genoten. We spraken vaak af op café om dan stevig door te zakken. Eigenlijk genieten we nu nog steeds van een stukje studententijd (lacht).»

Veto: Op het studentenwelkom staan jullie samen met Sioen op het podium. Het laatste decennium is een nieuwe generatie Vlaamse rockgroepen opgestaan. Werkt zo'n Vlaamse scène inspirerend?

Duthoy: «Het werkt alleszins bemoedigend. Het bewijst nog maar eens dat als je er hard voor werkt en iets bijzonders doet, dat

geeft natuurlijk ook een duwtje in de rug. Je kunt ook niet blijven spelen in dezelfde jeugdhuizen en kleinere clubs. Europa is nu ook niet zo groot. Het is steeds fijn om in het buitenland te gaan spelen en te zien dat de mensen ook daar jouw muziek appreciëren.»

dEUS

Veto: Hoe zijn jullie in het voorprogramma van dEUS terechtgekomen?

Duthoy: «Het is iets dat van de twee kanten gekomen is. Een jaar of twee geleden heeft Tom Barman ons ergens zien spelen en hij was blijkbaar onmiddellijk verkocht. Bert heeft dan ook de contacten met Tom wat onderhouden totdat die ongeveer een half jaar geleden met het voorstel kwam om een paar voorprogramma's te doen. Wij zagen dat natuurlijk volledig zitten.»

Veto: Met welke Belgische of internationale artiest zouden jullie graag vergelijken worden?

Duthoy: «Dat is een moeilijke vraag. Het is

moeilijk om te vergelijken, want we proberen toch iets speciaal te brengen. Ik zou ons niet direct met een andere groep of artiest kunnen vergelijken.»

Veto: Veel artiesten klagen steen en been over de tanende platenverkoop. Hoe ervaren jullie dat?

Duthoy: «We zijn er als het ware mee begonnen in een dieptepunt en hebben dus nooit echt de betere tijden gekend. We kunnen niet echt vergelijken. We zijn ook vooral een band die gelooft in live muziek en dat wordt alsmat belangrijker. Mensen gaan vaker naar optredens dan vroeger. Het is de live muziek die het hem doet. De sensatie van de groep die daar staat te spelen.»

Veto: Jullie hebben ook een eigen site. Steken jullie daar zelf tijd in?

Duthoy: «Nee, die is gemaakt door een grafische vormgever. Maar wel in samenspraak met Bert. Het is een onontbeerlijk instrument. Het gros van de mensen beschikt over een internetaansluiting en met zo een site bereik je natuurlijk erg veel mensen ineens.»

Veto: Jullie eerste plaat kwam vorig jaar uit en begin dit jaar de tweede. Wanneer mogen we de volgende verwachten?

Duthoy: «Bert is niet iemand die stil zit, hé. Hij is voortdurend met muziek en teksten in de weer, maar een datum is nog niet echt vastgelegd. Ik denk dat het iets langer zal duren dan de vorige keer, omdat we nu ook meer en meer in het buitenland spelen. We gaan ons nu een jaartje concentreren op het buitenland.»

(foto Pieter Baert)

daar een publiek voor is. Dat is een hart onder de riem voor al die artiesten. Hoe meer er gespeeld wordt en hoe meer de mensen kunnen gaan kijken naar optredens, des te beter voor al die Vlaamse groepen.»

Veto: Jullie worden steeds als een rockgroep opgevoerd, maar jullie instrumentarium gaat toch een pak verder dan de doorsnee rockgroep.

Duthoy: «We zijn inderdaad wel een rockgroep, maar onze bezetting is eigenlijk gegroeid uit de tijd dat we nog als een kwartet speelden. We speelden toen vooral swing en akoestische liedjes. Dat zit er sowieso nog in. Maar we zijn dan overgeschakeld naar voor een deel elektronische instrumenten omdat we dan ook wat verder kunnen gaan op muzikaal vlak. Op optredens spelen we nog steeds voor meer dan de helft akoestisch. Met de contrabas en de viool blijft die sfeer er sowieso in zitten.»

Veto: Willen jullie iets bereiken met jullie muziek of zijn het niet meer dan mooie deuntjes?

Duthoy: «We willen zeker iets bereiken, namelijk dat zoveel mogelijk mensen onze muziek te horen krijgen. We geloven ook wel in onszelf en proberen op zoveel mogelijk mooie plaatsen te spelen. We zijn daar echt wel ambitieus in.»

Veto: Jullie zitten ook vaak in Nederland en Duitsland. Wordt België nu al te klein?

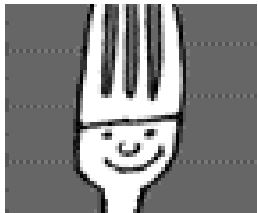
Duthoy: «Te klein? We hebben de laatste jaren al op erg veel plaatsen in België gespeeld. Om nu te zeggen dat het te klein is, dat gaat te ver. Maar we krijgen ook in het buitenland veel gehoor. Ons management

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Menu van de week in Alma 1-2 -3 27 - 30 september 2005

(advertentie)

A1 = alleen Alma 1

A2 = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3

 = vegetarisch

dinsdag

Groentesoep	0,50
Macaroni met spekjes en broccoli A1+3	2,35
Vegetarische loempia met Indische saus en gebakken voetselder	3,10
Krokant kippenlapje met bloemkool in room A1+3	4,05
Kalkoenspiesjes met Griekse kampernoelies en broccoli A2+3	4,05
Spaghetti Bolognaise A2	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak	4,05

woensdag

Groensoep 	0,50
Kalkoensteak met ananas uit de Caraïben	2,30
Vegetarische loempia met zoetzure kersensaus 	3,05
Lasagne met gerookte zalm	3,95
Krokant gevogeltelapje met broccoli in room en wortelpuree	3,95
Spaghetti bolognaise A2	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A2 A3	3,40
Koninginnenhapje A1 A2	3,05
Rumsteak A3	3,95
Week van de Fair Trade: Zuid-Amerikaanse kippenblokjes A2	3,95

donderdag

Tomatensoep met uiringen	0,50
Hamburger met ketchupsaus en spiegelei A2+3	2,30
Quronsteak met broccoli in room 	3,05
Orloffgebraad met archiducsaus, rauwkost en Dauphineaardappelen	4,30
Paëlla A1 A3	3,95
Spaghetti Bolognaise A1 A3	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,40
Koninginnenhapje A2	3,05
week van de Fair Trade: Zuid-Amerikaanse kippenblokjes	3,95

vrijdag

Bonensoep 	0,50
Macaroni met spekjes en broccoli	2,30
Bloemkoolkaasburger met groenten "Veracruz" 	3,40
Garnaalkroketten met Provençaalse saus en groenterijst	3,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A1 A2	3,40
Koninginnenhapje A2 A3	3,05
Rumsteak A3	3,95
Week van de Fair Trade: Zuid-Amerikaanse Kippenblokjes A2	3,95

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg, justus Lipsius en pauscollege

de kringwinkel

SPIT

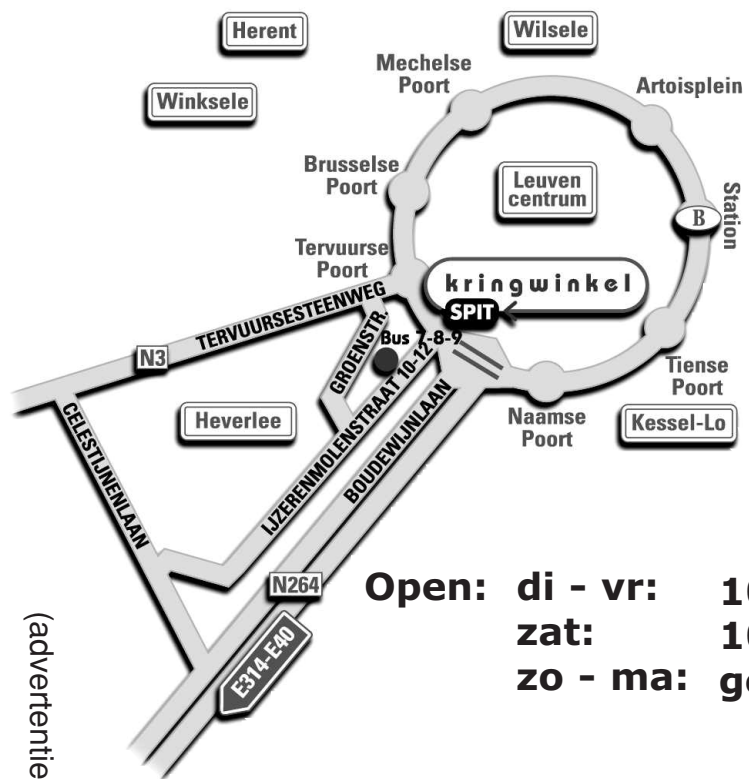
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De kringwinkel SPIT:

IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee

Tel. 016 65 29 57 - web: www.spit.be

(advertentie)

Open: di - vr: 10-18u
zat: 10-17u
zo - ma: gesloten

30CC
het cultuurcentrum van Leuven

presenteert

van zat. 24 | 9
tot zat. 1 | 10

**EEN
WEEKJE
FEEST**

**ROY PACCI & ARETUSKA
SALSA CELTICA
SVEN VAN HEES
FANFARE SPECIAL** MET

JAIPUR KAWA BRASSBAND * HOPFROG
VETEX * BLOCO FUSÃO * PYROMANTIEK

**ROLAND VAN
CAMPENHOUT AND THE
GREAT ATOMIC POWER
LES BOUKAKES**

GÖZE L * GODDAM * THE VAN JETS
CELSE FONSECA * ELECTRO CÔCO
TRICYCLE * CLOCHARD
VIVA LA MUSICA...

(advertentie)

info:

www.30CC.be

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 1
27 september 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De redactie vaart echter een onafhankelijke koers. De standpunten verdedigd in Veto stemmen dus niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Verantwoordelijke uitgever:
Gijs Van Gassen

Hoofdredacteur:
Bram 'Winnetou' Delen

Redactiesecretaris:
Gijs 'Davy Crockett' Van Gassen

Redactie:
Robin 'Clint Eastwood' Broos, Tom 'Dirty Harry' Van Breessegem & Roman 'Wyatt Earp' Verraest

Medewerkers deze week:
Pieter 'Billy the Kid' Baert, Ben 'John Wayne' Deboeck, Stijn 'Wild Bill Hickock' De Meyere, Nele 'Annie Oakley' De Meyer, Bruno 'De Kriek' Devel, Katleen 'Dolly Parton' Gabriëls, Sarah 'Pocahontas' Garré, Wim 'Bobbejaan Schoepen' Gemoets, Arne 'Buffalo Bill' Saeyns & Hanne 'Calamity Jane' Vermeiren

DTP:
Robin Broos, Bram Delen, Nele De Meyere, Tom Van Breessegem & Gijs Van Gassen

Eindredactie:
Gijs Van Gassen

Cartoons:
Hijs & Sh3L4C

Internet:
www.veto.be
www.photoblog.be/veto

Catering:
Hanne Vermeiren & Alma

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, redactrices...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u mailsgewijs ingezonden worden op het adres veto@veto.be

AGENDA & AD VALVAS

Alfa

• 27/09 om 21.00 u: Karaoke (Bareel Letteren). • 29/09 om 20.00 u: The Young Ones Marathon (Perma Alfa).

Babylon

• 27/09 Cocktailfeestje 1ste bach (Fak Letteren).

Chemika

• 29/09 Size Does Matter (Albatros).

Ekonomika

• 27/09 OnthaalTD (Lido).

Merkator

• 27/09 Feestje (Wink).

Politika

• 28/09 Politika Fuif (Lido).

VRG

• 27/09 Bac-TD (Rumba&Co). • 29/09 Cocktail-TD (Musicafé).

VTK

• 27/09 om 22.00 u: Openingstd (Waaiberg). • 28/09 om 22.00 u: Nacht van de Lefte (Elixir). • 29/09 Optreden (Elixir).

Train je in stressbeheersing

Het Psychotherapeutisch centrum voor studenten organiseert in het eerste semester opnieuw een training in stressbeheersing. In zes avondlessen krijg je uitgebreid informatie over stress, angst, depressieve gevoelens en slaapproblemen. Tegelijk leer je aan de hand van concrete tips en praktische vaardigheden om hier beter mee om te gaan. De training is te vergelijken met een les: je hoeft niet zelf aan het woord te

Individueel studieprogramma van de student verloopt via het web

Een webtoepassing voor het invoeren van studieprogramma's brengt het Anemoonteam weer een stap dicht bij zijn uiteindelijke doel: een integratie van de volledige administratie van het universitaire gebeuren. Na de webregistratie, het studentendossier, de programmagids, lokalenreservatie, en uurroosters, schakelt Campus Management een versnelling hoger met een nieuwe - verplichte - webtoepassing die het stamblad van studenten vervangt.

Vanaf september krijgen studenten een nieuwe webtoepassing aangeboden waarmee ze hun programma voor het academiejaar 2005-2006 moeten samenstellen. Daarbij kunnen ze keuzes maken binnen de opleidingsonderdelen die passen in hun curriculum: een student uit het tweede bachelorjaar wiskunde kan dus kiezen uit de mogelijkheden die in dat tweede bachelorjaar worden aangeboden. Ook vrijstellingen kunnen via deze toepassing worden aangevraagd en in rekening worden gebracht. Een automatische controle belet dat studenten programma's samenstellen waarbij de regels van de programmagidsen niet worden gerespecteerd.

Een koppeling aan de uurroosters stelt studenten bovendien in staat om individuele uurroosters op te vragen: zo gauw de student een opleidingsonderdeel selecteert via het web, kan hij/zij controleren wat dat betekent voor zijn of haar tijdsindeling.

Naast de studenten hebben ook de docenten

komen, je mag gewoon luisteren. Bovendien krijg je een handboek als leidraad. Hiermee kan je na elke les zelf aan de slag.

Data: do 27/10, do 03/11, do 10/11, do 17/11, do 24/11 en do 01/12, telkens van 18.00 tot 20.00 u. Prijs: 80 euro (het handboek en een CD-rom met relaxatie-oefeningen inbegrepen). Voor meer praktische informatie en om in te schrijven (vóór 14 oktober!): www.kuleuven.be/gezondheid/stress.htm.

voordeel bij deze toepassing: zij kunnen via K.U.Loket up-to-date lijsten opvragen van alle studenten die hebben 'ingeschreven' op hun opleidingsonderdeel en de facto aanwezig dienen te zijn bij het examen van dat opleidingsonderdeel. De namen van bijvoorbeeld Erasmusstudenten, die het vak elders volgen, worden automatisch uit de lijst weggelaten.

Een opleidingsonderdeel waarvoor de student heeft ingeschreven via deze nieuwe toepassing verschijnt ook automatisch in TOLEDO, al blijft er een verschil tussen het 'officiële' individuele studieprogramma van de student en het programma samengesteld in TOLEDO. In TOLEDO blijft het mogelijk om 'deel te nemen' aan een opleidingsonderdeel waarvoor je niet officieel ingeschreven bent in het individueel studieprogramma.

De student heeft er voordeel bij om zo snel mogelijk zijn/haar studieprogramma samen te stellen en eventuele vrijstellingen aan te vragen. Na 15 oktober wordt de webtoepassing immers afgesloten en zal de student zich voor de behandeling van zijn studieprogramma moeten verplaatsen naar de betrokken studieprogramma-verantwoordelijken. De faculteiten krijgen dan tot 15 november de tijd om de programma's goed te keuren.

Net zoals in de bestaande procedures met de schriftelijke formulieren krijgen studenten in februari de kans hun programma via de toepassing bij te sturen. Buiten die twee periodes kan er niets worden gewijzigd in de studiekeuze.

BRIDGECLUB PIETERMAN
Leopold I straat 19 - 3000 Leuven
Leer bridge op een prettige en moderne manier
Beginnerscursussen:
12 donderdagen v.a. 15 september om 14u
12 woensdagen v.a. 5 oktober om 19u30
Prijs: 45 zonder, 65 met 2 handboeken, GRATIS voor studenten: 0 / 20
INFO: BCPieterman@yahoo.com

WEL, de UNIVERSITAIRE WERKGROEP LITERATUUR EN MEDIA
Op niveau al 25 jaar praktische opleiding van auteurs, journalisten en mediasdeskundigen.
Het eerste jaar start op donderdag 6 oktober 20u.
(lokaal Soc. Wet., Van Evenstr., boven Alma 2)
M.m.v. J. Bouveroux (VRT), St. Coninx (filmregisseur), L. Defour (D&D), H. Devroe (WEL), prof. G. Meesters (Univ. Liège), R. Van Cauwelaert (Knack), F. Van Oostende (VTM) en D. Verstraeten (VTM).
Tijdig inschrijven via 016/22.93.24 of <http://uwel.allegro.be>

Cultuurkalender

Muziek

24/09 t.e.m. 01/10: Romaanse Poort binnenkoer, Brusselsestraat 63
30CC: Een weekje feest, www.30cc.be

Woensdag 28/09: Stadspark
Studentenwelkom met Absynthe Minded, Feuerbach en Sioen, vanaf 16u

Donderdag 29/09: Pieter de Somer Aula
Beethoven Academie: Niet te serieus, 20u30, www.beethovenac.be

30/10 t.e.m. 02/11: STUK, Naamsstraat 96
Transit: Festival voor nieuwe muziek, www.festival.be/vlaamsbrabant/transit

Film

28/09 t.e.m. 04/10: Cinema Zed, Naamsstraat 96
Docville: Documentair Festival, www.cinemazed.be

Woensdag 28/09: Oude Markt
Studentenwelkom: Eternal Sunshine of the Spotless Mind, 20u30

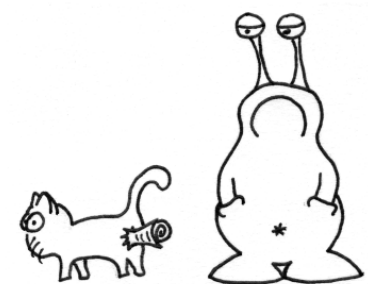
Expo

22/08 t.e.m. 09/10: STUK Soetezaal, Naamsstraat 96
Shipwreck and Workers - version 2
Allan Sekula, ma-vr 14-20u / zo 14-17u, www.stuk.be

www.veto.be

Freddy leest Veto, u toch ook!

... en ge kunt er geweldig goed uw kat mee verstoppen...

Veto bij je thuis?

Neem een abonnement: voor 10 euro wekelijks in je bus.
001-0959719-77

WERKEN VOOR DE HEER DELEN IS

WERKEN VOOR EEN VRIEND.

Je kringactiviteit laten opnemen in de agenda? Mail naar kringen@veto.be

Veto is opwindender dan je lief (is)

Leuvense studenten studeren aan een topuniversiteit en hebben dus het recht om op en top geïnformeerd te worden. Daar kunnen ze trouwens het best zelf voor zorgen. Zo neemt Veto als kritische studentenstem al eenendertig jaar de Leuvense actualiteit binnen en buiten de universiteit onder de loep. Met interessante reportages en indringende interviews over cultuur, wetenschap, onderwijs,... blijft iedere student op de hoogte van wat er leeft.

Veto draait op de kracht van enthousiaste vrijwilligers. Op een open redactievergadering worden de onderwerpen bepaald. Tijdens de week gaan de studentenreporters op pad om artikels te schrijven of foto's te nemen. Ook jij kunt deel uitmaken van deze toffe ploeg. Ervaring is geen vereiste; wij leren je desnoods de nodige vaardigheden aan. Wil je er dit academiejaar bij zijn? Op 29 september om 20u ben je welkom op onze introductieavond. Als je dan niet vrij bent kan je ons ook een maitje sturen op veto@veto.be. Veto maken is nog leuker dan Veto lezen. Mis deze tussenstop in je studentencarrière dus niet!

's-Meiersstraat 5 (1e verdieping)
Tussen de Munstraat en het Hogeschoolplein
Meer info op www.veto.be/info